

บทนำ

พันธสัญญา

“ถ้าคิดว่าตัวเองยังมีทางเลือกอื่นก็ก้าวลงจากรถผมไปได้เลย ทิชชูเปียกอยู่ตรงนั้น เช็ดทำความสะอาดให้เรียบร้อยและเอาไปทิ้งด้วย”

“ในเมื่อเกลียดกันขนาดนี้ จะบังคับให้ฉันไปกับคุณทำไม ถึงยังไงชีวิตฉันมันก็ไม่เหลือชิ้นเดียวที่คุณต้องการอยู่แล้ว คุณยังต้องการอะไรจากฉันอีก”

ในดวงตาของเกล้าเคียร์มีแต่ความเกลียดชังมากมายจนเธอทมองแทบไม่ไหว กานมณีตัวสั้นเทา ก้มหน้าลงมองมือตนเองบนตัก ไม่เข้าใจว่าสิ่งที่เธอได้รับมันยังไม่เพียงพอต่อหนี้กรรมเหล่านั้นอีกหรือ เขายังต้องการอีกมากเท่าไรถึงจะพอ

ตอนเธอจะตายเขากลับช่วยชีวิตไว้ แต่พอเธอรอดจากเงื้อมมือ มัจจุราชกลับต้องตกมาอยู่ในกำมือของเขา ถูกพันธนาการความเกลียดชังที่ไม่อาจเห็นจุดสิ้นสุด

เกล้าเคียร์เหยียดขี้มจนดวงตาอันเคยอ่อนโยนเหี้ยมโหด...

“มันยังน้อยเกินไปไปงานมณี คนอย่างคุณยังต้องรับกรรมให้มัน

สาสมกว่านี้ ให้มันเจ็บปวดยิ่งกว่านี้ วันนี้ไม่ว่าคุณจะทำอะไรใจยังงี้ก็หนีหนีกรรมนี้ไม่พ้น จะลงไป หรือนั่งต่อไปก็เลือกเอาได้เลย”

แค่ข้อหาสมมติที่คิดตายก็ต้องนอนคุกยาวอย่างไม่เห็นเดือนเห็นตะวันแล้ว ไม่ต้องพูดถึงข้อหาอื่นที่เขาจะทุ่มสุดตัวสรรหามาขัดเยียดให้อย่างละเอียดละไม เอาให้ชาตินี้ไม่อาจก้าวขาออกมาเห็นแสงตะวันได้อีก

“ฉันต้องชดใช้ช็อกมากเท่าไรให้คุณถึงจะพอใจ”

กานมณีอับจนหนทาง ต่อให้เธอก้าวลงไปก็ต้องติดกับดักที่เขาวางเอาไว้ เช่นนั้นก็ให้มันเป็นไปตามที่เขาต้องการ ทรมานเธอให้สาแก่ใจ

“หนึ่งปี เทียบเท่ากับช่วงเวลาที่คุณทำให้กิณีเจ็บปวด หลังจากนั้นถือว่าเราหมดเวรหมดกรรมต่อกัน ชาตินี้จะไม่โคจรมาพบหน้ากันอีกตลอดชีวิต”

“ได้ ฉันตกลง”

หนึ่งปี แค่หนึ่งปีหลังจากนี้ ความเจ็บปวดที่หลอกหลอนเธอมาตลอด จะจบสิ้นเสียที ถึงจะต้องเป็นหนึ่งปีที่ทรมานทั้งร่างกายและจิตใจ ขอแค่ได้ชดใช้และจบลงไปได้เธอก็ยินดีจะยอมรับมัน

“ยินดีต้อนรับสู่การชดใช้เต็มรูปแบบ กานมณี”

๑

ชีวิตที่ไร้ซึ่งความหมาย

ปังๆๆๆ

ตูม!!!

เสียงป็นดังขึ้นก่อนเสียงระเบิดกัมปนาทจะส่งกระแสน์เสียงอันโหดร้าย
และอำนาจทำลายล้างเข้าครอบงำทั่วพื้นที่

เพลิง!

ข่าวของหล่นกระแทกพื้นแตกกระจายด้านนอกพื้นที่ตั้งกระโจม
แพทย์อาสา ‘แพทย์รักษัด้วยภักดี’ โครงการคนละไม้ใจเดียวกันเพื่อเพื่อน
พร้อมร่วมลมหายใจ อันเกิดขึ้นจากการก้มมองเพื่อนมนุษย์ผู้ห่างไกลความ
เจริญด้วยหัวใจดวงเล็กๆ ของคณะแพทย์และพยาบาลที่อยากทดแทน
คุณแผ่นดินด้วยการช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์

“ปะทะแล้ว เตรียมตัวกันให้พร้อม เดี่ยวนี้!”

เสียงคำรามตามติดมาจุดกระซากร่างกายอ่อนเปลี้ยของบางคนที่ยัง
ยังหลับลึกลับจนเสียงกัมปนาทเมื่อครู่ทำอะไรไม่ได้ ให้สะดุ้งตื่นจากฝัน

“รวมตัวภายในห้านาที ห้านาที!”

หากเมื่อครู่ถูกกระชากจากฝัน คำรามคำรบนี้ก็หมายถึงการกระชาก
 วิญญาณที่หลุดหายไปหลังสถิติของความกระหายอยากในการรักษาผู้บาดเจ็บที่
 กำลังจะมาถึงในไม่ช้า

“ห้องผ่าตัดเตรียมให้พร้อม เลือดสำรอง น้ำเกลือ พร้อมยัง!”

ครานี้เสียงคำรามส่งผ่านมาจากฝั่งกระโจมพักพยาบาลอาสาทั้งหลาย
 ที่แลเห็นเงาตะคุ่มๆ จากการติดตัวขึ้นลอนลานวิ่งออกมาทำหน้าที่อย่าง
 ฉุกฉลิว

“พร้อม พร้อม พร้อมยัง!”

ถ้ายังไม่มีใครมารับ ระเบิดจะลงอีกลูกที่ฝั่งกระโจมพักพยาบาลเป็น
 แน่แท้

“พร้อมค่ะ!”

กานมณี จีรติกุล พยาบาลวิชาชีพสาวผู้ผันตัวเองจากโลกอันศิวิไลซ์
 สู่ดินแดนห่างไกลนี้ถาวร วังพันปากกระโจมออกมาเป็นคนแรก ขานรับอย่าง
 มั่นใจ แม้จะยังก้าวไปไม่ถึงกระโจมแพทย์เคลื่อนที่ที่ตั้งขึ้นเพื่อรองรับ
 สถานการณ์วิกฤติอันคาดคิดไว้แล้วแล้วจะต้องเกิดขึ้น

ในสถานการณ์คับขัน สิ่งที่น่าต้องการคือความกระตือรือร้นในการ
 ปฏิบัติหน้าที่ ความฮึกเหิมที่ไม่หวั่นเกรงกับสภาวะอันน่ากลัว เสมือนนำชีวิต
 ตนเองมาแขวนไว้บนเส้นด้ายที่พลิ้วไหวเจียดไถลคมมีดอันคมกริบอยู่ตลอดเวลา

“มีรายงานเข้ามาว่าคนเจ็บมีราวๆ ยี่สิบคน สามในยี่สิบอาการสาหัส
 และมีแนวโน้มสูงว่าพวกतालुला^๑ของจอบเลอหูกจะตามมาจนถึงที่นี่ ทุกนาที
 ชีวิตของพวกเขาขึ้นอยู่กับเรา เราต้องพร้อม เราต้องให้ทุกนาทีอย่างคุ้มค่า
 ที่สุด อย่าได้กั๊ก เรามีทหารคอยปกป้อง ทหารจะคอยอารักขาเราทุกฝีก้าว
 ได้ยินไหม!”

^๑ เป็นชนเผ่าสมมุติ ไม่มีอยู่จริง

เสียงคำรามปลุกระดมความฮึกเหิมที่จะช่วยคนเจ็บของทุกจิตอาสา
 เคঁนออกมาทุกหยาดหยดเพื่อผู้บาดเจ็บที่กำลังจะมาถึงพร้อมกับอันตราย
 ร้ายแรงเกินคาดถึง

“ได้ยินคะ”

กานมณีวิ่งมาถึงกระจงแพทย์เคลื่อนที่เป็นคนที่สาม รีบเข้าไป
 ประจำในส่วนที่ตนเองรับผิดชอบอย่างไม่เสียเวลามองหน้าคนที่มาถึงก่อน
 ว่าใครเป็นใคร

“ยื่นหน้าบ่าอะไรอยู่ตรงนั้น มาแล้วกรีบบมาช่วยพี่น้องผ้าก๊อชอีกรอบสิ!”

กานมณีคำรามเสียงแหลมแข่งกับเสียงคำรามด้านนอก เมื่อพยาบาล
 สาวรุ่นน้องที่วิ่งไล่กันตืดๆ ยืนไต่กิน แข็งขาสั่น ไบหน้าซีดขาวราวกับกลายเป็น
 ซากศพไปเสียแล้ว เพราะเสียงกัมปนาทนั้นอยู่ห่างออกไปไม่ถึงยี่สิบ
 กิโลเมตร

จามิกร เป็นพยาบาลที่เพิ่งเข้าร่วมทีมรุ่นล่าสุด อายุเพียงยี่สิบหกปี
 ประสบการณ์ด้านคำอาสาขังน้อย อาศัยจิตอาสาอันแรงกล้าทำให้เข้าทีม
 มาได้ แต่นาทีนี้เหมือนความแรงกล้านั้นจะถูกสกัดด้วยน้ำเย็นเจี๊ยบกะละมัง
 ใหญ่ให้มอดดับไปเรียบร้อยแล้ว

กานมณีเข้าร่วมทีมมาแล้วสามปี เธอเข้ามาที่นี่ด้วยความเต็มใจ
 แต่ไม่ใช่จิตอาสาอันแรงกล้าเช่นคนอื่น เธอคือคนที่ไม่ม่จุดมุ่งหมายในชีวิต
 อีกต่อไป สิ่งที่คิด สิ่งที่ยึดเหนี่ยวจิตใจขาดสะบั้นไม่เหลือชิ้นดี นำมาซึ่งชีวิต
 ที่ไร้ความหมาย เธอจึงยินดีอุทิศชีวิตที่เหลือนี้เพื่อช่วยเหลือคนอื่น หวัง
 เพียงว่าสิ่งที่ทำไปจะชำระความผิดบาปที่เคยกระทำให้เบาบางลงได้บ้าง และ
 ลักวันอาจจะทำให้ชีวิตของเธอพบจุดมุ่งหมายในชีวิตอีกครั้ง

เธอจึงไม่กลัวใคร ไม่เกรงใจใคร ไม่สนสีหน้าใคร สิ่งที่ทำ สิ่งทีพูด
 ขอเพียงคิดว่าถูกต้องก็ไม่รังรองทั้งสิ้น

“ถ้าไม่ไหวก็ไล่หวักลับบ้านไปซะ!”

กานมณีवादไปสุดเสียงเมื่ออีกฝ่ายยังเอาแต่สิ้น ร่างแบบบางอย่าง

คนได้รับการทะนุถนอมมาไม่น้อยจึงได้สติ

“รับทราบค่ะ”

“ดี!”

กานมณีไม่เสียเวลาสนใจอีกฝ่ายอีก หันหลังหันที่อีกฝ่ายวิ่งเข้ามา
สถานต่องานในมือของตน และคว้าท่อเครื่องมือซึ่งถูกท่อไว้อย่างดีด้วยผ้า
สีเขียววางลงบนโต๊ะ

เนื่องจากเป็นกระโจมผ่าตัดเคลื่อนที่จึงไม่มีสิ่งอำนวยความสะดวก
อื่นๆ เช่น เตียงปรับระดับ โต๊ะเคลื่อนที่ที่สามารถขยับลากไปซ้ายขวาตาม
แต่สะดวก มีเพียงโต๊ะที่อูๆ ตัวหนึ่งที่ยึดไว้กับดินให้แข็งแรงพอจะรับแรง
สั่นสะเทือนจากอาณาภาพของระเบิดในระยะหนึ่งถึงสองกิโลเมตรได้

อุปกรณ์ถูกจัดวางไว้ครบถ้วน รถลำเลียงผู้บาดเจ็บก็เคลื่อนเข้ามา
จอดลงด้านนอกกระโจม เหตุที่เร็วขนาดนี้แสดงให้เห็นว่ารถที่มาแหบจะหะ
ฝ่าถนนอันขรุขระยิ่งกว่าภูเขาสูงเล็กๆ ที่วางต่อกันลูกแล้วลูกเล่า และคนที่
อยู่บนรถคันนั้นต้องเป็นคนสำคัญ!

‘ตาลูลา’ เป็นชนเผ่าแถบชายแดนที่ปกครองตนเองในนามของรัฐ
ตาลูลา อันมีจ๋อป่า^๒ เป็นผู้นำและสืบทอดการปกครองมายาวนานถึง
แปดสิบปี จ๋อป่าคนปัจจุบันมีชื่อว่าเลอปอย ผู้ต้องการสานต่อปณิธานอัน
ยิ่งใหญ่ของจ๋อป่าคนก่อน ผู้รวบรวมพี่น้องชาวตาลูลาที่ถูกทารุณกรรม
จากสงครามโลกครั้งที่สอง ก่อตั้งเป็นรัฐตาลูลาต่อสู้กับรัฐบาลของประเทศ
เพื่อนบ้านทั้งสิ้นทิศ เพื่อรักษาดินแดนเล็กๆ นี้ให้เป็นเอกราช สามารถ
ปกครองตนเองได้โดยไม่ถูกย่ำยีจากชาติที่เหนือกว่า

แต่เนื่องจากดินแดนของพวกเขาอุดมสมบูรณ์ และยังเต็มไปด้วย
แร่ธาตุใต้ดินหลายชนิด จึงไม่ง่ายที่จะรักษาเอกราชโดยไม่ถูกรุกรานจาก
ชนชาติที่เรียกตนเองว่าผู้หวังดี ที่จะนำพาความสงบสุข ความเจริญรุ่งเรือง

^๒ หมายถึง กษัตริย์ หรือผู้นำที่ยิ่งใหญ่

เข้ามาให้

ทนายลำดับสองของจ่อปาที่ไม่ได้รับตำแหน่งผู้สืบทอด จึงได้รับเงื่อนไขจากทางการประเทศหนึ่งที่หวังจะครอบครองผืนดินเล็กๆ แต่เปี่ยมไปด้วยทรัพยากรทางธรรมชาติแห่งนี้ ช่วยเขายึดครองอำนาจเพื่อตั้งตนเป็นจ่อปาคนต่อไป ผู้สืบทอดซึ่งไม่อาจดูดาวยให้ประชาชนต้องทนทุกข์กับการก่อกบฏจึงขอความช่วยเหลือจากไทยเพื่อปกป้องรักษาแผ่นดินเกิดของตน ทีมแพทย์อาสาจึงจัดตั้งชุดปฏิบัติการฉุกเฉินขึ้นมาเพื่อรองรับสถานการณ์วิกฤตินี้ ทุกนาที่คือความตาย เข้ามาแล้วอาจกลับไปพร้อมลมหายใจที่หลุดลอย ทุกชีวิตต้องพร้อมพลีชีพอ่างไม่เสียชีวิต

ชีวิต มีอยู่จริง

ลมหายใจ มีอยู่จริง

ความรัก มีอยู่จริง

ความคาดหวัง ไม่มีอยู่จริงอีกแล้ว

พระอาทิตย์ขึ้นทางทิศตะวันออกอีกใหม่ คงไม่อาจได้เห็นอีก

กานมณีวิ่งออกไปเปิดปากกระโຈมพร้อมกับจามิกรพยายามลຸ່ນน่องเสียงแพทย์ผู้ประเมินอาการดั่งขึ้น

“ไร้สัญญาณชีพ เตรียมซีพีอาร์!”

ร่างไขไปด้วยเลือดถูกยกเข้ามาโดยทหารชุดสีน้ำตาลเข้มสี่คนอย่างระมัดระวังที่สุด ถึงจะไม่เคยเห็นหน้าผู้สืบทอดของตาลูลามาก่อน แต่สัญลักษณ์นกอินทรีสีน้ำเงินเข้มที่ปักข้างหนึ่งเป็นเลือดบนกึ่งกลางของหมวก อันเป็นสัญลักษณ์ประจำตัวผู้สืบทอดก็ยืนยันได้ชัดเจนว่าไม่ผิดคน

“ตานเฮซา” ถูกยิงที่ศีรษะ กระผมขออຽงท่านหมอ ไปรดช่วยเหลือด้วยได้ไปรดช่วยเหลือตานเฮซาด้วย”

ผู้ติดตามร่างสูงเกือบสองเมตรกระแทกเข้าข้างหนึ่งลงกับพื้นเพื่อขอ

^๓ หมายถึง ผู้สืบทอด

ความช่วยเหลืออย่างไม่คำนึงถึงศักดิ์ศรี ใบหน้าของเขาดำคล้ำ หน้าผากแตก เป็นทางยาวเฉียงเป็นรอยบากอันใหญ่ เลือดสีสดไหลลงจนชุ่มหัวไหล่ด้านขวา กระนั้นในดวงตาคู่คมก็ไม่แสดงความเจ็บปวดออกมาแม้แต่น้อย นอกจากสายตาวิงวอน

“ซีพีอาร์!” นายแพทย์วัยห้าสิบห้าขวบกำก้อง ไม่สนใจคนที่คุกเข่าอยู่กับพื้นมากไปกว่าเส้นชีวิตที่ก้าวขาข้างหนึ่งเหยียบเข้าประตูยมโลกแล้วของคนบนเตียง เจ้าเหนือชีวิตของมัน

ขึ้นเขายังเอาแต่รับการค้ำบ นายมันได้ตายแน่!

แพทย์วิ่งตามเข้าไปในกระโถม กานมถ่มมองผู้ติดตามเพียงแวบเดียว ก็ถลาตามเข้าไปสมทบด้านใน...

ทุกคนที่มาที่นี่ไม่กลัวตาย อาจจะเรียกได้ว่าอยากจะวิ่งเข้าหาความตายด้วยซ้ำ เพราะต่างก็เป็นคนที่ไร้เป้าหมายในชีวิตแล้วทั้งสิ้น

ผู้ผ่านโลกมาจนเพียงพอแล้ว

ผู้ไร้ห่วง พ่อแม่ ลูก ภรรยา สามี

ผู้พบความเจ็บปวดจนซาชิน

นายแพทย์วัยห้าสิบห้าคือคนจำพวกแรกและจำพวกสอง ส่วนเธอคือจำพวกสาม จึงไม่แปลกที่จะมีนิสัยไม่สนโลก ไม่มองดวงอาทิตย์เช่นนี้

“๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ...๓๐ เปลี่ยน!”

เสียงแพทย์ตะโกนลั่นพร้อมกับผละออกให้อีกคนเข้าไปเปลี่ยนตำแหน่งซีพีอาร์แบบวินาทีต่อวินาที เลือดบนศีรษะไหลเรื่อยๆ อย่างไม่มีใครสนใจ นอกจากพยาบาลคนหนึ่งที่เกิดเอาไว้นั้นๆ แต่ก็ได้ช่วยอะไรมากนัก ผ้าในมือกลายเป็นสีแดงในเวลาอันรวดเร็ว เพราะหากหัวใจยังไม่กลับมาเต้น ต่อให้เลือดหยุดไหล ผู้สืบทอดของตากลูาคคนนี้ก็จะต้องตายอยู่ดี

“วัดสัญญาณชีพ”

เนื่องจากไฟฟ้าไม่เพียงพอจึงไม่มีเครื่องมือ ต้องใช้ทักษะของแพทย์เป็นตัววัดสัญญาณชีพ ด้วยการคลำหาชีพจร...

“๒๕ ๒๖ ๒๗ ๒๘ ๒๙ ๓๐”

สามนิ้วกดลงบนลำคอเมื่อจบบรรยากาศปัมหัวใจ พร้อมกับที่ร่างสูงโยนตัวลงพื้นผลัดให้คนอื่นขึ้นไปทำหน้าที่เตรียมปัมต่อ หากปลายนิ้วของตนยังไม่รับรู้ถึงสัญญาณชีพ

“ไม่มา ซีฟิอาร์” เขาตะโกนมันออกไป

คนใหม่เตรียมพร้อมรออยู่แล้ว วางสันมือซ้ายตรงกึ่งกลางหน้าอก ระหว่างราวนมและข้อพับด้วยมือขวา เขยียดแขนตรงทั้งสองข้างตั้งฉากกับทรวงอกประมาณกำลึงบองศา โนมตัวไปข้างหน้าแล้วกดให้น้ำหนักทิ้งลงไปที่มือ ด้วยความลึกประมาณห้าถึงหกเซนติเมตร ในอัตราความเร็วหนึ่งร้อยถึงหนึ่งร้อยยี่สิบครั้งต่อนาที

“จะมาใหม่คะ” จามิกรบีบมือตนเองจนเกิดเสียงก๊อ๊กขึ้นเบาๆ เงยหน้าขึ้นมองรุ่นพี่พยาบาลที่สีหน้านิ่งสนิทราวกับมัจจุราชที่จะมาพรากลมหายใจของคนเจ็บบนเตียงไปเสียเอง

เธอเพิ่งเข้าร่วมกับทีมแพทย์อาสาได้สามเดือน และเพิ่งเข้ามาที่หน่วยแพทย์เคลื่อนที่นี้ได้เพียงหนึ่งเดือนเท่านั้น คนใช้วิกฤติท่ามกลางเสียงปืนเสียงระเบิดที่เพิ่งเคยเผชิญครั้งแรก อดีตพยาบาลหน่วยตรวจกุมารเวชกรรมยังไม่อาจทำให้คุ้นชินได้ แม้ในหัวใจจะพร้อมทุ่มเทเพื่อคนเจ็บมากเท่าไรก็ตาม

“มา” กานมณีตอบพยาบาลรุ่นน้องอย่างมั่นใจ หลายคนไม่เชื่อในปาฏิหาริย์แต่เธอเชื่อ เพราะเธอเองเคยเผชิญกับคำคำนี้มาแล้วด้วยตนเอง ปาฏิหาริย์จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อหัวใจดวงนั้นไม่ยอมแพ้

ผู้สืบทอดก็คงเป็นเช่นนั้น บุคคลผู้ที่ไม่ตายอยู่ตรงนี่แน่ๆ

ตุ้ม!

เสียงระเบิดดังขึ้นอีก ผู้ติดตามทั้งห้าหันไปยังทิศทางอันเกิดเสียงอย่างพร้อมเพรียงกัน แต่ทีมแพทย์ยังตั้งใจกับการซีฟิอาร์ ไม่มีใครสนใจเสียงกัมปนาทนั้นแม้แต่คนเดียว

“ผู้บาดเจ็บมาอีกชุดแล้ว มีเด็กด้วย!” เสียงจากภายนอกดังแทรกเสียงระเบิดเข้ามา...

เด็ก!

กานมณีกำมือแน่น เมื่อคำคำนั้นทำให้หัวใจไร้ความรู้สึกของเธอสิ้นไหว

“มา มาแล้ว!”

เสียงตะโกนอย่างยินดีจุดประกายกานมณีออกมาจากภาพหลุมดำตรงหน้า ก็แค่ฝันตื่นหนึ่ง ฝันที่เหมือนตกรกทั้งเป็น ฝันที่ย้ำเตือนให้เธอรู้ว่าตัวเองนั้นแล้วร้ายแค่ไหน ฝันที่อยากจะลืม แต่กลับสลักลึกลงในหัวใจมันก็แค่ฝัน!

“เตรียมผ่าตัด กันคนไม่เกี่ยวข้องออกไปให้หมด!”

ผู้ติดตามทั้งห้าถูกกันออกไปด้านนอก ปากกระโຈມถูกดึงปิดสนิทภายในเงียบสงัด ได้ยินเพียงแต่เสียงสั่งการราวกับที่ตรงนี้ไม่ได้มีเสียงโหวกเหวก เสียงปืน และระเบิดดังอยู่ด้านนอกตลอดเวลา

“มีด...ผ่า...”

เวลานี้กานมณีเป็นพยาบาลช่วยผ่าตัด ผิดกับตำแหน่งหน้าที่ในอดีตที่เป็นพยาบาลในหน่วยตรวจกุมารเวชกรรม วันทั้งวันพบแต่เนื้อตัวนุ่มนวล เสียงเล็กแหลม กระจองอแงของเด็กๆ

เกือบแปดชั่วโมงเต็มไฟดวงใหญ่บนกระโຈມผ่าตัด อันส่องแสงสว่างอยู่เหนือออร์แกนกรอเวจจึงดับลง พร้อมกับชีวิตผู้สืบทอดที่หนีพ้นจากเงื้อมมือมัจจุราชมมาได้อย่างหวุดหวิด

กานมณีปาดเหงื่อบนหน้าผาก มองตามคนเจ็บที่ถูกห้ามออกจากกระโຈມผ่าตัดไปยังกระโຈມพักฟื้น แล้วลงมือเก็บกวาดเศษซากจากการผ่าตัด รวบรวมผ้าชุ่มเลือดให้รวมเป็นกองใหญ่ ก่อนจะทิ้งลงถังผ้าติดเชื้อ

“ที่เหลือที่ผ่ากด้วยนะจ้ะ” กานมณีถอดถุงมือทิ้งลงถังขยะติดเชื้อ เธอ

อยากอยู่ช่วยจนแล้วเสร็จ แต่เพราะความกังวลที่จัดอย่างไรก็ไม่พ้นไปจากใจ ปรกวนใจจนทนไม่ไหว

“คะพี่กาน จำจะดูแลที่เหลือเองคะ” จามิกรับคำอย่างไม่อึดออด เพราะรู้ว่าข้างนอกยังมีคนเจ็บอีกมากให้ต้องไปดูแลต่อ ไม่เช่นนั้นไม่มีทางที่คนซึ่งมีความรับผิดชอบสูงอย่างกานมณีจะทิ้งงานในมือ แม้จะเป็นเพียงงานเล็กน้อยก็ตาม

“อย่าลืมนเตรียมห้องให้พร้อม อาจจะมีคนเจ็บต้องผ่าตัดใหญ่อีก”

“คะพี่กาน”

“เซ็ดเหงื่อบนหน้าผากด้วย จะไหลเข้าตาแล้ว”

กระดาดชำระอยู่ใกล้เธอมากกว่า แต่กานมณีก็แค่เอ่ยและเดินออกจากกระโจมผ่าตัดไป เธอไม่อยากจะผูกมิตรกับใครให้มากกว่าเพื่อนร่วมงาน ไม่อยากสนิทสนมกับใครให้เป็นบ่วงคล้องแข้งคล้องขาคตนเอง

“คนไข้เด็กเป็นไงบ้าง” กานมณีเดินไปทางกระโจมตรวจที่บรรยากาศเต็มไปด้วยความวุ่นวาย และถามพยาบาลคนแรกที่ก้าวออกจากกระโจม

“ไม่รอดคะ” พยาบาลคนนั้นตอบอย่างหดหู่ สองมือบีบขอบกล่องอุปกรณ์ที่ระคองอยู่ในมือ

“อีกแล้วหรือ” เธอทอดถอนใจ... ไม่ยุติธรรมเลยที่เด็กคนแล้วคนเล่าต้องจบชีวิตลงเพราะภัยสงคราม เธอไม่พอใจที่ในทีมแพทย์ไม่มีกุมารแพทย์สักคนเดียว ทั้งๆ ที่พวกเธอก็มีกันเกือบยี่สิบชีวิต

เด็กมีอวัยวะทุกอย่างเหมือนผู้ใหญ่ แต่อวัยวะนั้นทำงานต่างกับผู้ใหญ่ แพทย์ทั่วไปย่อมไม่อาจเข้าใจอาการของเด็กได้ดีกว่าแพทย์ที่เรียนรู้เฉพาะทางด้านนี้มาโดยตรง

“เสียตายที่เราไม่มีหมอเด็ก”

ถ้ามี...เด็กๆ เหล่านี้อาจจะรอด

“ก็ไม่แน่นะคะ เมื่อวานปลาแอบไต่ยีนหมอกิตต์ดีคู่กับหมอท่านหนึ่ง เหมือนจะเป็นหมอเด็ก” ปาริกาแอบบอกสิ่งที่ได้ยินออกมา

“จริงเหรอ แล้วยังไงต่อ”

“ขอบคุณมาก อีกอาทิตย์หนึ่งจะให้คนไปรอรับ แล้วก็วิ่งสายไปค่ะ”
เธอเลียนแบบคำพูดที่ได้ยินมาจากการสนทนาของอาจารย์แพทย์ผ่าน
โทรศัพท์

ประกายความยินดีเล็กๆ ปรากฏบนดวงตากานมณี แต่มันก็จางหาย
ไปอย่างรวดเร็ว นั่นเพราะสิ่งที่ได้ยินยังไม่อาจารันตีใดๆ ได้เลย ว่ากุมาร-
แพทย์ที่ต้องการจะมาจริงๆ หรือไม่

“ถ้าเป็นหมอดอกมาจริงๆ ก็ดีสิ ขอให้ใช้เถอะ สงครามครั้งนี้คนที่น่า
สงสารที่สุดก็คือเด็ก”

เด็กที่น่ารักขนาดนั้นต้องมาถูกกระสุนยิงทะลุร่าง ต้องมาอับย้อม
ด้วยโลหิตของตนและคนในประเทศชาติ ช่างน่าสงสารยิ่งกว่าสิ่งอื่นใด

“แล้วตานะซาเป็นยังไงมั่งคะ” ปารีกาถามบ้าง

“การผ่าตัดสำเร็จแล้ว แต่จะรอดจริงๆ หรือไม่ ต้องรอดดูไปก่อน”

ถ้าเป็นกรุงเทพฯ ที่มีโรงพยาบาลทันสมัย อุปกรณ์ทางการแพทย์ครบ
ครัน กานมณีคงตอบได้เต็มปากเต็มคำเลยว่าปลอดภัย แต่ที่นั่นในสภาพของ
เครื่องมือยื้อชีวิตจำกัดเหลือเกินเช่นนี้ เธอไม่อาจตอบเช่นนั้นได้ เพราะไม่รู้
จะมีโรคแทรกซ้อนตามมาหรือไม่

“อีกนานไหมคะ กว่าจะจบ”

“จนกว่าจะไม่เหลืออะไรละมั้ง”

คนเรามักแย่งชิงสิ่งที่มีค่าอยู่เสมอ คนยากจนแย่งชิงความอึดท้อง
คนร่ำรวยแย่งชิงอำนาจและชื่อเสียง หากยังมีสิ่งมีค่าต่อชีวิตเหล่านั้นอยู่
สงครามไม่เคยจบ ไม่เพียงสงครามภายนอก สงครามในใจของเราก็เช่นกัน
คนเลวอย่างเธอคิดได้แบบนี้ตั้งแต่เมื่อไร!

กานมณียิ้มขมขึ้น ตั้งแต่นั้นนั้นกระมัง วันที่เธอรู้ว่าความรักมีอยู่จริง

‘กรรมใดใครก่อ กรรมนั้นย่อมคืนสนอง’ วันนี้เธอทำลายครอบครัว
นั้น ทำลายความรักของฉันทันทีที่เธอรู้จักรักแท้ ความรักนั้นจะทำให้เธอ

ยิ่งกว่าตกนรกทั้งเป็น!

“โน่น รถมาก็คันแล้วค่ะ” ปารีการ้องลั่น

กานมณีมีเวลาทอดถอนหายใจเพียงครู่เท่านั้น ก่อนจะวิ่งออกไปรอ
รับคนไข้มาใหม่อย่างรวดเร็ว

๒

แพทย์ที่รอกอย

สงครามคร่าชีวิตคนไปกว่าห้าสิบล้านคนในฝั่งของผู้สืบทอด และอีกไม่รู้จำนวนของฝ่ายทายาทลำดับสอง ผู้เป็นน้องชายและกบฏ แต่ก็คงไม่น้อยไปกว่ากัน เพราะฝ่ายโน้นหยุดการโจมตีมาแล้วเกือบสองสัปดาห์

วันที่สามหลังการผ่าตัดผู้สืบทอดฟื้นขึ้นมา พ้นขีดอันตรายอย่างแท้จริง แต่เนื่องจากกระสุนเฉียดสมองและทำลายเนื้อสมองไปบางส่วน แม้จะไม่มาก แต่การผ่าตัดและการมีเลือดออกในสมองก็ทำให้เจ้าตัวเกิดภาวะสับสนเฉียบพลัน จะสับสนเป็นช่วงๆ จำหลายสิ่งหลายอย่างไม่ได้ บางครั้งก็พูดในสิ่งที่คิดออกมาไม่ได้ด้วย ซึ่งอาการสับสนเช่นนี้สามารถเกิดขึ้นได้หลังจากการผ่าตัดสมอง แต่จะเป็นนานหรือไม่ ขึ้นอยู่กับสภาพร่างกายของผู้บาดเจ็บและการซ่อมแซมตัวเองของสมอง

และเพราะเหตุนี้ผู้สืบทอดถึงยังต้องอยู่ในความดูแลของแพทย์อย่างใกล้ชิด และจำเป็นต้องมีพยาบาลคอยให้การดูแลตลอดเวลา กานมณีคือผู้ได้รับหน้าที่นั้น เพราะเธอเป็นพยาบาลหนึ่งที่ไม่กี่คนที่ไม่ห่วงชีวิตตัวเองอย่างแท้จริงหนึ่งร้อยเปอร์เซ็นต์เต็ม หากมีข้อผิดพลาดก็พร้อมจะให้

ผู้ติดตามของผู้สืบทอดลากตัวไปยั้งทิ้งได้ตลอดเวลา

ในทุกวันนี้เธอจึงต้องดูแลเขา วัตไซ้ วัตความดัน จับสัญญาณชีพ ทำ
กายภาพแขนขา และเช็ดตัวให้ทุกซอกทุกมุมแม้แต่จุดซ่อนเร้น

อืม...ผู้ชายเขาจะเรียกแบบนี้เหมือนกันไหม ช่างเถอะในเมื่อเป็นสิ่ง
ซ่อนเร้นต่อสายตาผู้คนเหมือนกันก็ยอมเรียกเหมือนกันได้ ไม่ได้เซ็ดแค่
ใบหน้ามือ แขน ขา เหมือนในละครหลังข่าว เพราะหากเซ็ดแบบนี้รับประกัน
ว่าไม่เกินสองวัน ผู้สืบทอดคงเหม็นยิ่งกว่าซากศพและสิ่งคังคงถามหา

เธอเคยสอนให้ผู้ติดตามเขาทำแล้ว ปรากฏว่าทั้งนายทั้งบ่าวและยิ่ง
กว่าเด็กอนุบาล ยิ่งเวลาที่ผู้สืบทอดลับสนทำเอาผู้ติดตามเกือบน้ำตาร่วง เธอ
เลยต้องกลับมาทำเองเหมือนเดิม อย่างน้อยก็เพื่อให้ผู้ชายคนนั้นรอด
ประชาชนที่ยืนหยัดข้างเขาจะได้ไม่เสียสละโดยเปล่าประโยชน์ แต่เวลาที่เขา
ลับสนก็ทำให้เธอลำบากไม่น้อยเลยเหมือนกัน...

เพราะสมองกระเทบกระเทือนเลยลับสน จำถูกจำผิด จำเธอลับสนกับ
มารดา จำได้ว่าตัวเองสี่ขวบเลยจะนอนซบอกมารดาให้ได้ เธอเกือบได้ทำ
ไม่ใช่สิ ไม่เกือบ...เธอทำไปแล้วต่างหาก

คืนแรกที่เขาฟื้นขึ้นมา คืนนั้นอาการลับสนของเขาหนักที่สุด ทั้งตัวเขา
ผู้ติดตาม ต่างกอดกันจนเธอสะบัดตัวหนีไปไหนไม่ได้ จำต้องนอนลงบนเตียง
ให้เขาซบอก ดีที่เจ้าเด็กสี่ขวบหลับเร็ว แค่มกีนาก็เข้าสู่ห้วงนิทรา แต่ที่
เลวร้ายคือกอดเธอแน่นยิ่งกว่าปลิงดูดเลือด เกะยังงักก็ไม่ออก และก็จำ
ไม่ได้เหมือนกันว่านอนอยู่แบบนั้นไปนานแค่ไหน เพราะรู้ตัวอีกทีเธอก็ตื่น
ขึ้นมาในตอนเช้าพร้อมกับคำทักทายที่น่าชื่นใจยิ่ง

‘เจ้าเป็นใคร เข้ามานอนร่วมเตียงกับเราได้อย่างไร’

‘ดิฉันชื่อกานมณี เป็นพยาบาลผู้มีหน้าที่ดูแลตาเนชาค่ะ’

กานมณีตอบหน้าตายและขยับลงจากเตียงหน้าตาเฉย ก็เขาเป็นคน
ดึงเธอขึ้นไปและกอดไว้แน่นทั้งคืนจนกระดูกตัวไม่ได้เอง ถ้ากล้าลากเธอไป
ยั้งทิ้งก็เอาสิ

“ไม่กลัวตาย!

คือจุดเด่นและความไว้วางใจที่ทำให้เธอได้มารับหน้าที่นี้อยู่แล้ว เธอยอมไม่ทำให้คนเลือกเสียความตั้งใจ และเธอก็ยังมีลมหายใจต่อมาได้จนถึงวันนี้

“รติไครมา”

เย็นนี้ผู้สืบทอดไม่ลับสนอายุตนเองจึงเอ่ยถามอย่างเป็นทางการ แต่กลับไม่สามารถรักษาน้ำเสียงให้เป็นการเป็นงานได้เท่าที่ควร เนื่องจากมีกานมณีเซ็ดตัวราวกับเขาเป็นเด็กเล็กอยู่ข้างๆ ถึงตำแหน่งผู้สืบทอดจะอำนวยความสะดวกสบายให้แก่เขา แต่นั่นก็ไม่เคยมีคนดูแลใกล้ชิดขนาดนี้มาก่อน ผิดกับกานมณีที่ไม่มีอาการผิดปกติแม้แต่ชนิดเดียว เธอเห็นเขาเป็นเพียงเด็กชายตัวเหม็นที่ยังลุกไม่ได้ อาบน้ำที่ก๊ว่นววย และบัดนี้ก็ได้อาบน้ำมาสองวันเต็มๆ แล้ว

“หมอคนใหม่ครับ หมอเด็กที่ตาเนซาขอกับทางการไทยไว้”

บุคลากรงานหลังหายออกไปนอกกระโจมเพื่อหาคำตอบกลับมาให้เจ้านาย เขาเป็นผู้ติดตามชาวตาลูลาที่มีร่างกายสูงใหญ่พองๆ กับผู้เป็นนายแต่คล้ำกว่านิดหน่อย

“มาลั๊กที!”

ไม่เพียงผู้สืบทอด แต่กานมณีก็เอ่ยคำนี้ออกมาอย่างยินดี ทำให้ต่างฝ่ายต่างมองหน้ากันแบบไม่ได้นัดหมาย ผู้สืบทอดยิ้มให้เธอ ก่อนจะเอ่ยอย่างโล่งใจ

“มาถึงลั๊กที เด็กๆ ของเราจะตายกันหมดแล้ว”

“ตาเนซารักประชาชน สวรรค์ต้องปกป้อง ทุกอย่างจะจบลงโดยเร็ว” ถึงเขาจะยิ้ม กานมณีกลับสัมผัสได้ถึงกระแสเสียงอันหดหู่ที่แผ่อยู่ลึกๆ คนที่ไร้หัวใจอย่างเธอจึงอดรู้สึกสั่นไหวไม่ได้

“ขอบคุณที่ปลอบเรา แต่เรารู้ว่าสงครามนี้ไม่จบง่ายๆ แน่” จนกว่าเขาจะตาย หรือไม่มีก็ฝ่ายนั้นที่ตายกันไปข้าง ขึ้นชื่อว่าสงครามมันไม่เคยจบ

ลงในเวลาเพียงแค่วันสองวัน

“ขอทานซาอย่าได้พูดเช่นนั้น” ปุคากระแทกหัวเข้าซ้ายลงพื้น ชันเข้าอีกข้างขึ้นมา วางแขนขวาลงไป ก้มหน้าลง ไม่อาจฟังถ้อยคำหมตอ้ายตายอยากเช่นนั้นจากผู้เป็นนายเหนือชีวิตได้

“เรารู้ว่าต้องเข้มแข็ง แต่ตอนนี้ไม่มีใคร ขอเราอ่อนแอบ้างไม่ได้รึไง” ตานะซาขี้มมากขึ้น ดวงตาชั้นเดียวเกือบปิดสนิท ทว่าถ้อยคำติดตลกของเขาก็ไม่มีใครตลกร่วมด้วย เพราะในแวตตาของเขานั้นว่างเปล่าเหมือนไร้แสงสว่างตรงปลายอุโมงค์

“ตานะซา...” ผู้ติดตามร้องห้าม ค้อมศีรษะลงอ่อนน้อนไม่ให้นายเหนือหัวแสดงความอ่อนแอเช่นนั้นออกมาอีก

“เจ้านั้นะปุคา” เขาเองก็รู้ว่าไม่ได้และไม่สมควร แต่เพียงช่วงเวลาสั้นๆ แค่นี้ไม่กี่นาทีก็ยังไม่ได้อีกหรือ...

ตานะซาอ่อนลมหายใจเบาๆ แต่บนเรียวกาก็ยังประดับรอยยิ้มน้อยๆ ด้วยหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบชีวิตผู้คนนับล้าน เขาถูกสอนมาให้ซ่อนความกลัว ความหวั่นไหว และความอ่อนแอไว้ภายใต้ใบหน้าประดับยิ้มเพื่อไม่ให้ประชาชน ผู้ที่อยู่ใต้บังคับบัญชาต้องหวาดหวั่นตามไปด้วย เพื่อไม่ให้ศัตรูที่มองเห็นและมองไม่เห็นได้ใจ

“เจ้าคิดเหมือนเขาไหม” ตานะซาเงยหน้าขึ้นถามคนที่เซ็ดตัวให้เขาอยู่จู่ๆ ก็อยากรู้ความคิดเห็นของเธอ ว่าผู้นำไม่สามารถอ่อนแอได้เลยสักวินาทีจริงหรือ

“ดิฉันไม่มีความคิดเห็นค่ะ”

ประชาชนตัวเล็กๆ เช่นเธอยังไม่กล้าแสดงความอ่อนแอของตัวเองมาตลอดชีวิต แล้วจะมีความเห็นกับการที่ผู้นำที่ยิ่งใหญ่อย่างเขาจะอ่อนแอได้อย่างไร

“เห็นไหม นางไม่สนแม่แต่น้อย” ตานะซาหัวเราะ การแสดงความคิดเห็นออกมา แม้จะไม่ถูกใจ ชัดแจ้ง คิดต่าง แต่ก็ยังดีกว่าไม่มีความคิดเห็น

ใดๆ อย่างเช่นสตรีตรงหน้านี้เลย ลำคอรู้สึกขมปราชัยที่ยังมีเสียงหัวเราะ
เสียดลอดผ่านริมฝีปาก

“แต่ท่านเป็น...”

“เรารู้แล้ว” เสียงหัวเราะถูกเก็บไป เหลือเพียงรอยยิ้มเล็กๆ บนมุม
ปาก คล้ายรอยยิ้มเยาะมากกว่ารอยยิ้มปกติ “เราอยากพบหมอเด็กคนนั้น
เดี๋ยวนี้”

“กระผมจะไปตามท่านหมอมานพบเดี๋ยวนี้” ปุคาลุกขึ้นไปทำตามคำพูด
ตัวเองในทันที

“รีบใส่เสื้อผ้าให้เรา” คล้อยหลังผู้ติดตาม ตาเนซาก็เฝ้าความต้องการ
ไม่ได้ตั้งใจจะให้เกิดความใกล้ชิดขนาดลมหายใจกัน แต่เพราะอีกฝ่ายกำลัง
ก้มลงเช็ดหน้าท้องและผงกัศีรษะขึ้นพอดิบพอดิ ความใกล้ชิดจึงเกิดขึ้น
อย่างห้ามไม่ได้ “เราไม่ได้ตั้งใจ”

ทำไมหน้าแดงขนาดนั้น!

กานมถึยก็มีอั้งหน้าผากอีกฝ่ายตามสัญชาตญาณเมื่อพบความผิด
ปกติของคนไข้ ไม่ได้รู้สึกถึงความใกล้ชิดที่ไม่สมควรเกิดขึ้น เพราะสำหรับ
เธอ เขาก็แค่คนไข้เด็กชายสี่ขวบ

“ไม่มีไข้ เมื่อครู่ตาเนซาพูดว่าอะไรนะคะ” โลงใจที่ไม่มีไข้ หลังการ
ผ่าตัดลิ่งที่น่ากลัวที่สุดก็คือการติดเชื้อ และอาการไข้ก็มักจะเป็นอาการนำ
ของการติดเชื้อ

“เออ...เราว่าใส่เสื้อผ้าให้เราได้แล้ว”

ผู้หญิงคนนี้มีหัวใจหรือไม่

ความกระดากหายไปแทนที่ด้วยคำถาม ตามขนบธรรมเนียมนิยม
ประเพณีของतालुลา ชายหนุ่มต้องรักษานวลสงวนตัว ประพฤติตนอยู่ในหลัก
ชายชาติตรีสามข้อคือหนึ่งกตัญญูบิดา มารดา สองประพฤติตนอยู่ในกรอบ
ปฏิบัติ ไม่มีมั่วสุมสตรีอื่นนอกจากภรรยา และสามครองพรหมจรรย์จนกว่า
จะถึงวันแต่งงาน

สตรีตาลูเป็นผู้ลู่ขอบุรุษ หากบุรุษบ้านใดผิดจารีตประเพณี ไร้สตรีลู่ขอจะเป็นการทำให้บุพการีเสื่อมเสีย กลายเป็นความอภัพใหญ่หลวง แม้แต่ผู้นำก็ไม่ละเว้น บ้านเมืองของเขายึดถือการรักเดียวใจเดียวยิ่งชีพ ถึงจะมีสตรีมากมายปรนนิบัติดูแล หากนั่นคือความดูแลในหน้าที่ เขามิอาจคิดเป็นอื่น และไม่เคยคิดเป็นอื่น

แต่กับสตรีเหล่านั้น น้อยคนนักที่จะไม่หน้าแดงเวลาได้สบตากับเขา ผิดกับผู้หญิงคนหนึ่งที่นั่งสนิท ไร้แวความหวานไหวแม้แต่นิดเดียว ทั้งยังทำตามคำสั่งของเขาอย่างไม่เก้อเขิน

“ได้ค่ะ” กานมณีรับรับคำและหันไปหยิบเสื้อผ้ามารวมให้อย่างรวดเร็ว มือไม่สั่นแม้แต่น้อย ต่างกับผู้ถูกปรนนิบัติที่ต้องกำมือตัวเองแน่นเพื่อไม่ให้เปลือยแสดงอาการสั่นออกมา

สิบนาที่ผ่านไปผู้ติดตามก็กลับเข้ามาพร้อมกับบุรุษร่างสูงโปร่งปราดเปรียวราวกับนายแบบบนแคตวอล์ก กานมณีลอบมองเรือนร่างของผู้มาใหม่ด้วยหางตาขณะประคองหลอดให้ผู้สืบทอดดื่ม น้ำ ไม่กล้าละทิ้งหน้าที่เพื่อหันไปมองอีกฝ่ายเต็มตาตามความต้องการของหัวใจ...

เธอลอบประเมินแพทย์หนุ่มผู้มาใหม่จากรองเท้า...เขาสวมรองเท้าผ้าใบสีดำผูกเชือกแน่นหนาดังว่าพร้อมจะปฏิบัติหน้าที่ทุกเวลา พร้อมวิ่งแบบไม่หวั่นหน้าพะวงหลัง สวมกางเกงสีเขียวขี้ม้าที่มีกระเป๋ากหลายช่อง สวมเสื้อเชิ้ตสีเดียวกับกางเกง แต่ไ้ระดับให้อ่อนกว่านิดหน่อย ชายเสื้อสอดลงในกางเกงและคาดทับด้วยเข็มขัดหนังสีเดียวกับชุด เขาพร้อมสำหรับการอำพรางกายกับแมกไม้และความมืด

เขาไม่เหมือนแพทย์สักนิด ถ้าบอว่าเป็นทหารยังน่าเชื่อเสียกว่า ทั้งๆ ที่ผิวตรงลำคอขาวเอามากๆ

“พอแล้ว เจ้าไปพักผ่อนเถอะ คินนี่ไม่ต้องอยู่ปรนนิบัติเรา”

อีกนิดเดียวก็จะเลื่อนสายตาจากลำคอไปถึงใบหน้าแล้วแท้ๆ กานมณี

สุดหายใจแรงกว่าปกตินิดหน่อยทดแทนอาการเสียดาย และถอยออกไป
“เจ้าชื่ออะไร”

กานมณีได้ยินเสียงผู้สืบทอดตั้งคำถาม จึงตั้งใจพ่นผีทำให้ช้าลง
เพื่อแอบฟัง แต่ก็ไม่มีเสียงขานตอบใดๆ เหมือนอีกฝ่ายจะรู้ว่าเธอคิดหวัง
สิ่งใด และจงใจจะไม่เอ่ยอะไรออกจากปาก จนกว่าภายในกระโຈມจะไร้
ตัวตนของเธอ

บ้าชะมัด!

กานมณีสบถในใจอย่างซุ่นเคื่องผู้มาใหม่ที่ยังไม่รู้จัก และตัดใจเดิน
เร็วๆ ให้พ้นไปเสีย จึงไม่เห็นว่ามีสายตาคู่หนึ่งเหลือบมองจนเธอพ้นปาก
กระโຈມ

“กระผมเกล้าเคียรครับ” เจ้าของดวงตาคมกล้าค้อมกายลงทำความ
เคารพผู้สืบทอด สีน้สางบ่งด้วยตระหนักรู้ถึงฐานะของอีกฝ่ายเป็นอย่างดี
เกล้าเคียร กานตินิกซ์ อดีตกุมารแพทย์ด้านระบบการหายใจ แพทย์
หนุ่มรูปงาม ซึ่งปัจจุบันได้ศึกษาต่อด้านกุมารศัลยศาสตร์ หรือศัลยกรรม
เด็ก เป็นกุมารศัลยแพทย์ และดำรงตำแหน่งเป็นผู้ช่วยศาสตราจารย์ของ
โรงพยาบาลรัฐชื่อดังในกรุงเทพมหานคร

“นั่งก่อนสิ” ตาเนซาผายมือไปที่เก้าอี้ “เกล้าเคียร ทำไมเรานึกถึง แก์
เคียรไปได้ล่ะ”

เขาหัวเราะออกมา ไม่ได้ตั้งใจจะล้อชื่ออีกฝ่าย เพียงแต่หยุดเอาไว้ไม่
ได้ ประการหนึ่งก็เพราะอยากจะตีสันทกับอีกฝ่ายมากขึ้นด้วย จึงตั้งใจจะ
สร้างบรรยากาศเป็นกันเองให้มากที่สุด เพื่อลดความอึดอัดใจที่จะเกิดขึ้นใน
ภายหลัง

“กระผมเองก็เคยคิดเช่นนั้น” เกล็ดเคียรหย่อนกายลงนั่งตามคำเชิญ
มุ่ปากคลี้มกับความจริงที่ตัวเขาก็เห็นด้วย...

เกล้าแบลว่าศิระะ เคียรก็แบลว่าศิระะ ชื่อของเขาจึงแบลว่าศิระะ
หรือจะแบลว่าสองศิระะตามที่บิดาแอบคิดความหมายเหียดไถลี้ความเลวนี้

ให้เขาก็ได้ (สองหัว นกสองหัว) เพราะท่านถือคติสองหัวดีกว่าหัวเดียว แต่เขากลับนึกถึงแต่เก้าเคียร์ (เก้าหัว) อันเป็นที่หิวยกไปหัวเราะหลังอาหารสามมื้อของเพื่อนๆ ร่วมชั้นเรียนมาตั้งแต่สมัยประถมยันมัธยมปลาย

“ไม่ต้องพิธีรีตองกับเราหรอก เรียกเราว่าจ้อ^๔ลู่พอเถอะ เรามีชื่อว่าลู่พอ เราก็จะเรียกเจ้าว่าเกล้า ถือว่าเรากับเจ้าเป็นสหายกันแล้ว”

“กระผมขอบังอาจไม่รับได้ไหมครับ” เกล้าเคียร์ยิ้มเจื่อน เพราะการปฏิเสธของตนเหมือนคนไม่รู้จักรายาท ก่อนจะขยาดความต่อ... “กระผมขอเรียกท่านเขาอย่างคนอื่นๆ จะดีกว่า กระผมไม่อยากได้รับอภิสิทธิ์เหนือใครๆ เดี๋ยวไปมักเป็นการชักนำภัยให้เข้าตัว”

“ยังไม่ทันได้เริ่มงาน เจ้าก็กลัวเสียแล้วหรือ”

“ประสบการณ์มันสอนมาเยอะนะครับ หวังว่าท่านเขาจะอนุญาต”

“ตามใจเจ้า” ยังไม่ทันไรเขาก็ชักจะชอบแพทย์หนุ่มตรงหน้าเสียแล้ว ท่านเขาหัวเราะออกมาอีกครั้ง พลอยกลบบรรยากาศอึมครึมชั่วขณะก่อนหน้า ก็ในสถานการณ์คับขันเช่นนี้ คนชัดเจนในเจตนาไม่เสแสร้งเช่นเกล้าเคียร์คือคนที่เขาต้องการที่สุด

“จากนี้ไปเราและเด็กๆ ของเราต้องพึ่งพาเจ้าแล้ว หวังว่าเจ้าจะกลัวแค่การโดดเด่น ไม่กลัวความยากลำบากที่กำลังร่ออยู่มากมาย”

“กระผมจะทำสุดความสามารถครับ เมื่อตัดสินใจจะมา กระผมก็ตัดสินใจอย่างเด็ดขาดแล้ว ไม่มีอะไรต้องกลัวอีก”

แน่นอนว่าเขาไม่ได้รับปากทันทีที่ได้รับการทาบทาม การมายืนอยู่ตรงนี้ของเขาได้ผ่านการตรึกตรองและใคร่ครวญมาอย่างรอบคอบและถี่ถ้วน

‘ตาลูลาเป็นบ้านเมืองที่น่าสงสาร พวกเขาเพียงต้องการที่ยืนบนผืนแผ่นดินตนเอง บนความภาคภูมิใจในชาติ ศาสน์ กษัตริย์ ของตนเองเท่านั้น’

^๔ เป็นคำเรียกสำหรับผู้ชาย มักจะใช้เรียกนำหน้าชื่อผู้ชายทุกคน เช่น จ้อลู่พอ จ้อเลอทุ

ถ้อยคำที่ทำให้เขาลังเลต่างๆ ที่รู้ว่าอาจต้องมาตาย แล้วอะไรล่ะที่ทำให้เขาตัดสินใจโยนความลึงเลนั้นทิ้ง...มีแต่ไอ้โง่ในซอกหลบหัวใจของเขาเท่านั้นที่รู้!

“ดี เราชอบคนเช่นเจ้า”

“แต่กระผมมีเรื่องที่ต้องรู้มากมาย ต้องรบกวนตาเนซาช่วยชี้แนะแล้ว”

“เรายินดียิ่ง เจ้าจะเริ่มเลยไหมล่ะ” เขาเองก็มีเรื่องมากมายจะส่งไม้ต่อเหมือนกัน แทบจะเรียกได้ว่ารอคอยกุมารแพทย์คนนี้ทุกเวลาเวลาที่รอคอยการมาถึงของอีกฝ่ายจนใจจะขาด

“ถ้าตาเนซาไม่ถือว่าเป็นการรบกวน กระผมก็พร้อม” ถึงในอดีตจะเคยลึงเลกับหลายสิ่งหลายอย่าง หลายเรื่องราวมากมาย แต่เมื่อเวลาผ่านไป สิ่งเหล่านั้นก็ได้มอบบทเรียนให้เขารู้จักไขว่คว้าทุกอย่างที่อยู่ตรงหน้า วิ่งตามสิ่งที่ต้องการ ไม่ใช่ค่อยๆ คลานและปล่อยให้คนอื่นคว้าไปได้ก่อน

“ผู้หญิงคนเมื่อครู่เป็นผู้ติดตามของตาเนซาหรือครับ”

“ไม่ใช่คนของเรา นางเป็นพยาบาลที่คอยดูแลเราเท่านั้น”

“พยาบาล?...”

“ทำไมหรือ” ตาเนซาตั้งคำถามด้วยความสงสัย เมื่อเห็นคิ้วของแพทย์หนุ่มขมวดเป็นปม

“เปล่าครับ แค่รู้สึกว่เธอช่างสอดรู้สอดเห็นไปหน่อย อาจไม่ปลอดภัย”

“งั้นหรือ เรากลับรู้สึกว่นางไม่สนใจอะไรเลยสักอย่างมากกว่า” หัวใจก็อาจจะไม่มีด้วยซ้ำ เขาเห็นต่างกับเกล้าเคียรในข้อนี้

“ตาเนซาไว้ใจนาง?...”

“เราแค้ยังไม่พบจุดน่าสงสัยในตัวนางเท่านั้น”

การเลี้ยงดูแบบผู้นำแฝงหัวใจอันหวาดระแวงให้แก่เขามาตั้งแต่แบเบาะ การจะไว้วางใจใครสักคนไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะเกิดขึ้นได้ภายในวันสอง

วัน เขาไม่ได้ไว้ใจ แเคยังจับผิดอะไรไม่ได้ เช่นเดียวกับแพทย์หนุ่มที่เพิ่งเจอ
คนนี้ ถูกชะตา แต่ก็ไม่ได้ไม่กังขากับคำพูดเขา และไม่ได้จะไม่เก็บคำเตือน
หรือรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ เอามาระวังป้องกัน เพราะการมองข้าม
สิ่งเล็กๆ น้อยๆ ทำให้ก้าวพลาดครั้งใหญ่มานักต่อนักแล้ว

๓

ของสำคัญ

กว่าเกล้าเคียรจะก้าวออกจากกระโจมผู้สืบทอดห้องฟ้าก็มีดสนิท
ดวงดาวเล็กๆ หอเต็มผืนฟ้าระยิบระยับแข่งกับเสียงจิ้งหรีดเรไรที่พากันส่ง
เสียงร้องดังระงม ให้ความรู้สึกกว้างเว่ออ่าวว่างเหลือใจ

วูบ!

สายลมเย็นเยือกกระลอกหนึ่งพัดเข้ามาปะทะร่าง เหมือนการ
ต้อนรับจากภัยสงครามที่ไร้ซึ่งความอบอุ่น กลิ่นคาวเลือดจางๆ คุละคลุ้ง
ในอากาศ เหมือนการเรียกร้องความยุติธรรมจากดวงวิญญาณอันไร้เสียง
คิ้วหนาขมวดมุ่นและอดไม่ได้ที่จะยกมือขึ้นกอดดอกอย่างหนาวเยือกในหัวใจ

ที่นี่...ทิวเขาสูงชันตระหง่าน เส้นแบ่งระหว่างชายแดนไทย-ตาสูลา อัน
ห่างไกลจากกรุงเทพมหานครหลายร้อยกิโลเมตร ตั้งอยู่ในป่าที่ิบเพราะเกรง
การลอบโจมตีของฝ่ายกบฏที่ต้องการตัดกำลังของผู้สืบทอด ไม่มีถนน
คอนกรีต ไม่มีไฟฟ้า ไม่มีสิ่งอำนวยความสะดวกใดๆ อาศัยเพียงการปันไฟ
ที่ไม่มากนักเพื่อใช้ในการผ่าตัด และหัวใจที่พร้อมยอมพลีเพื่อเพื่อนมนุษย์
ของทุกคนเท่านั้น

เกล้าเคียรมองไปเบื้องหน้า ก่อนมาเขาไม่ได้จินตนาการที่นี้ไว้ดีเท่าไร อยู่แล้ว เพราะคำว่าสงครามย่อมวุ่นวายและเลวร้าย แต่ไม่คาดคิดว่าจะเลวร้ายกว่าที่จินตนาการไว้หลายขุม จากการประเเมนด้วยสายตารั่วๆ ที่นี้มี กระจกอยู่ราวๆ สิบหลังเท่านั้น ด้านหน้าคือกระจกหลังใหญ่สามหลังไว้ สำหรับปฏิบัติงานทางการแพทย์ ตรวจรักษา ผ่าตัด และพักรฟื้น เขาเห็น ตั้งแต่มาถึง ส่วนด้านหลังเป็นกระจกขนาดลดหลั่นลงไป น่าจะเป็นที่พัก ของทีมแพทย์และพยาบาล โดยมีกระท่อมไม้ไผ่สำหรับทำครัวทางขวามือ อยู่เยื้องกระจกพักไปด้านหลังสุด ซึ่งตอนนี้มีแสงสว่างจากด้านในทำให้เห็น กลุ่มควันน้อยๆ ที่กำลังพวยพุ่งสู่อากาศด้านนอก

“ไปพบตาดเนชาเรียบร้อยแล้วหรือ” เสียงที่ตั้งขึ้นด้านหลังทำให้เกล้าเคียรหันไปตอบกลับอย่างยินดี เพราะจำน้ำเสียงนั้นได้

“ครับพี่พงษ์” จริงๆ เขายังมีเรื่องต้องรู้จากผู้สืบทอดอีกมาก ทว่าฟ้า มืดแล้วจึงเก็บไปถามวันอื่น

“นายคงเหนื่อยมากเลยสิ ไปพักผ่อนเถอะ พี่จะพาไปที่พัก”

นายแพทย์พัฒนาพงษ์ตอบว่าแพทย์รุ่นน้องที่ไปได้ไกลกว่าตนหลาย ช่วงตัว เขาชื่นชมอีกฝ่ายมากกว่าจะอิจฉา เพราะรู้ว่าความสำเร็จที่ได้มา ต้องแลกกับความเหนื่อยยากแสนสาหัส เขาเลือกเองที่จะไม่ทรمانตัวเอง เช่นนั้น

“ที่นี่ดูเล็กกว่าที่ผมคิดไว้เยอะเลย” เกล็ดเคียรพยักหน้าเดินตาม แพทย์รุ่นพี่ที่เคยรู้จักกันครั้งเรียนมหาวิทยาลัยและเป็นผู้เกริ่นเรื่องราวที่นี้ แก่เขา ก่อนแพทย์ผู้มีอำนาจสูงสุดของหน่วยแพทย์เคลื่อนที่แห่งนี้จะติดต่อ เชิญให้เขามาร่วมภารกิจการช่วยเหลือครั้งนี้ด้วยตนเอง

“ไม่ใช่เล็ก แต่ใหญ่กว่านี้ไม่ได้แล้วต่างหาก...” แพทย์หนุ่มไหวไหว ไม่ยี่หระ อธิบายต่อไปว่า...

พื้นที่รอบๆ ยังเหลืออีกมาก แต่เพราะตั้งอยู่บนความเสียงจึงทำได้ แค่นี้ เพื่อไม่ให้เป็นที่จุดสังเกตได้ง่าย โชคดีที่ทุกคนที่นี้เป็นหน่วยกล้าตายจึง

มีสมาธิไม่มาก กระโจมหนึ่งหลังอยู่กันสามสี่คนก็ไม่ให้ความรู้สึกเล็กจนกลายเป็นพื้นที่เท่าแมวดิ้นตาย

“นายโชคดีมากเลยรู้ไหม อาจารย์ให้อภิสิทธิ์ให้นายพักคนเดียวเลยนะ”

“ผมไม่ต้องการอภิสิทธิ์”

เกล้าเคียรปฏิเสธรันควัน เท่าที่ฟังมาที่นี้ก็คับแคบอยู่แล้ว หากเขายึดครองกระโจมเพียงคนเดียว กระโจมอื่นๆ ก็ต้องคับแน่นจนเหลือแค่พื้นที่หายใจ

“ก่อนหน้านี้เป็นพยาบาลผู้หญิง หรือนายจะอยู่กับเขาล่ะ”

พัฒนาพงษ์หยอกเย้า เพราะรู้จักรุ่นน้องคนนี้พอสมควร จึงรู้ว่านิสัยใจคอไม่ได้ด้อยไปกว่าหน้าตาเลยสักนิด การจะให้อีกฝ่ายรับอภิสิทธิ์พิเศษเป็นเรื่องที่ยากยิ่งกว่ายาก

“ก็จัดผู้ชายมาอยู่กับผมสิ”

“มาเสี่ยงตายนะไอ้ห้อง ไม่ใช่โรงเรียนมัธยมถึงรับชายหญิงเท่ากัน ที่นี้ผู้หญิงน้อยและมีเพียงไม่กี่คนจึงไม่ครบคู่ ปกติกระโจมนี้เคยเป็นห้องงานเขาอยู่คนเดียว”

“งาน?...” แกล้าเคียรทวนถาม ใจเต้นแรงขึ้นมาหนึ่งระดับและเพิ่มขึ้นอีกเมื่อได้ยินการตอบกลับ...

“อืม...งานมณี เมื่อครู่ตอนไปหาตาเนซาไม่เจอกันหรือ” งานมณีเป็นพยาบาลข้างเตียงผู้สืบทอดตลอดเวลา เขาคิดว่าได้เจอกันแล้วเสียอีก

“แล้วตอนนีเขาไปอยู่ไหน”

เกล้าเคียรยกมูมปาก ไม่สนอัตราการเต้นของหัวใจ นอกจาก งานมณี จีรติกุล คนที่เมื่อครู่เขาเจอเธอแล้ว แต่เธอไม่เห็นเขา...ผู้หญิงที่เขาไม่อยากจะเชื่อว่าเธอมาอยู่ในสถานที่อันตรายเช่นนี้จริงๆ

“กระโจมไหน หลังใหญ่หน่อยอยู่สามคนได้ แต่ช่วงนี้ห้องเขาไม่ค่อยได้พักที่กระโจมหรอก”

“อ้าว...แล้วไปพักที่ไหนครับ” คงไม่ใช่...

“ต้องดูแลตาเนซายี่สิบสี่ชั่วโมง พักอยู่นั่น”

พัฒน์พงษ์ชี้ไปทางกระโจมพักหลังเล็ก ห่างจากกระโจมผ่าตัดราวๆ ร้อยเมตรเห็นจะได้ มันเพิ่งทำขึ้นมาใหม่ เพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่ผู้สืบทอดโดยเฉพาะ

“ห้องงานของพี่เขาเป็นผู้หญิงไม่ใช่เหรอ” ตอนแรกเขาคิดว่าแค่คอยดูแลยามกลางวันเสียอีก

ถึงจะเป็นผู้ป่วย แต่การให้ผู้หญิงคอยดูแลยี่สิบสี่ชั่วโมงก็ดูจะไม่เข้าท่าเท่าไรหรือเปล่า ยิ่งนอนหลับอยู่ข้างเตียง...ทำไมเขารู้สึกขัดใจอย่างบอกไม่ถูก

“ใช่ที่ไหนล่ะ เป็นผู้ชายมากกว่าพี่อีก” พัฒน์พงษ์หัวเราะเสียงดัง จนจิ้งหรีดพากันตกใจเงิบเสียงไปพักหนึ่ง “จริงๆ แหมนมาก มากจนผู้ชายยังอายเลยละ”

“แหมะยังงั้นสิระก็เป็นผู้หญิง ไม่เหมาะสมที่จะให้ไปอยู่กับผู้ชายยี่สิบสี่ชั่วโมงแบบนี้แหละ”

เกล้าเคียรท่าจะลืมนึกไประมังว่า เธอก็เคยอยู่กับเขาเกือบยี่สิบสี่ชั่วโมง ตลอดหนึ่งปีเต็มมาเหมือนกัน แค่ไปอยู่กับผู้สืบทอดยี่สิบสี่ชั่วโมงเพียงไม่กี่วันคงไม่เป็นไรมัง

“เจ้าตัวยังไม่ว่า นายจะเดือดร้อนอะไร”

“อยากตายจนทนไม่ไหวแล้วมากกว่า” เกล็ดเคียรเฟลอสบถออกมาเสียงจุ่น

“นายรู้ได้ใจว่าเขาอยากตาย” พัฒน์พงษ์หยุดฝีเท้าลง หันมาจ้องมองแพทย์รุ่นน้อง

“เปล่าครับ แค่เห็นว่าไม่ค่อยเหมาะสมเลยพูดไปอย่างนั้น” ความเป็นแพทย์ที่รักษาสีหน้าแก่ๆ ทำให้คนจ้องมองยอมเชื่อในเหตุผลที่ยกมาง่ายๆ

“ไม่ต้องคิดมาก พักให้สบาย สงบมาหลายวันที่สั่งพรณใจว่าจะเกิด

เรื่องร้ายแรงที่สุดขึ้น และอาจจะร้ายแรงยิ่งกว่าทุกครั้งที่ผ่านมาด้วย” คราวนี้ สีหน้าพัฒนาพงษ์เคร่งเครียดอย่างชัดเจน

“ครับพี่พงษ์”

อันความว่าทะเลสงบคือฉากหน้าของมรสุมยักษ์ สงครามที่หยุดลง และนิ่งสนิทจึงไม่ต่างจากภาพลวงตาของหายนะครั้งใหญ่ ตาลูกลาจะสูญสิ้น หรือเป็นปีกแผ่นอีกครั้ง คงจะชี้ชะตาในคราวนี้

คอของเขายื่นเข้าไปรอบนคมมีดแล้ว!

“จะไปไหนคะพี่กาน ไม่อาบน้ำสักที เดี่ยวน้ำก็เย็นหมดหรอกค่ะ”

จามิกรท้วงรุ่นพี่ร่วมกระโจมคนใหม่ เพราะที่นี้อากาศเย็นจนน้ำแทบกลายเป็นน้ำแข็งต้องต้มจนเดือดผสมให้ได้สักถึงจึงจะพออาบได้ และพื้นที่มีจำกัดไม่เพียงพอจะต้มน้ำปริมาณมากๆ หากไม่ช่วงชิงกับเวลา เมื่อพื้นหมดก็ต้องทนอาบน้ำเย็นจัดอย่างช่วยไม่ได้

“พี่ลิ้มของจะกลับไปเอาเบ๊บเดี่ยว”

คืนนี้เธอได้หยุดพร้อมกับต้องย้ายกระโจมใหม่ ไม่ต่างจากให้กลิ่นยาพิษพร้อมน้ำหวาน ความรีบและเคืองขุ่นใจเล็กๆ ทำให้เก็บของแบบขอไปทีจึงทำให้ลิ้มนั่นลิ้มนี่หลายอย่าง ทั้งชุดชั้นในที่ฝังอยู่ในห้องน้ำเพราะไม่กล้านำมาตากข้างนอก สบู่เด็กก้อนละสิบหกบาทที่ใช้ล้างหน้าอาบน้ำจริงๆ เธอชอบกลิ่นหอมของสบู่ผู้ใหญ่อีกยี่ห้อมากกว่า ราคาแค่สิบสองบาท ถูกกว่าไม่พอยังมีกลิ่นหอมกว่า แต่เพราะเพื่อนๆ พวกนั้นบอกว่ากลิ่นนี้ราคาถูก อีกกลิ่นหอมน่าทะนุถนอม เลยตัดสินใจใช้ก้อนละสิบหกบาทเรื่อยมา ไม่ใช่อะไร เพียงแค่ว่าในอดีตเธอเคยอยากให้มีคนรักและทะนุถนอม เคยโหยหากระทั่งเก็บไปเป็นความน้อยเนื้อต่ำใจในโชคชะตา กระทั่งโตขึ้นมาจึงเลิกคิดเช่นนั้น

ยังมีอะไรอีกนะ...

จริงสิ... ขวदनหมเปรี๊ยะ!

บ้างจริง ของสำคัญอย่างนั้น ลืมได้ยังไง!

กานมณีก้าวฉับๆ อะไรหายไปก็ช่าง จะเป็นชุดชั้นในชิ้นละห้าสิบบ้าง
สบู่เด็กก้อนละสิบบาท แต่ขวดนมเบรียรวราคาสิบบาทที่รับประทานจนหมด
เหลือแต่ขวดเปล่าๆ อายุสิบปีขวดนี้ หายไม่ได้เด็ดขาด!

เพราะอะไรนะหรือ

เพราะมันคือสัญลักษณ์แห่งความรักแท้ที่มีอยู่จริง รักแท้ที่ทำให้เธอ
ผู้ไม่เคยเชื่อว่ามันมีอยู่จริงพ่ายแพ้ ติโรราบอย่างไร้ข้อกังขา

ตลอดชีวิตเธอไม่เคยเชื่อในรักแท้ ไม่เคยศรัทธาเลยสักครั้งเดียว
กระทั่งสี่ปีก่อนระหว่างช่วงเวลาแห่งการชดใช้ความสารเลวของตัวเอง เธอ
ได้ค้นพบนมเบรียรวเปล่าๆ ขวดนี้ที่เต็มไปด้วยความรักบริสุทธิ์ รักที่ไม่ได้
ต้องการสิ่งใดตอบแทน ขอเพียงแค่นี้ได้รักแค่นั้นจริงๆ

๗ ปี แอบรักมันไม่ผันเปลี่ยน

๗ ปี พรารถนาคือไม่จางหาย

๗ ปี ยังจะรักเธอสืบไป

๗ ปี ขวดนมเบรียรวเก่าๆ ยังเก็บไว้บนชั้นโซฟา

ตอนนี้สิบเอ็ดปีแล้ว เธอก็ยังเชื่อว่าเจ้าของขวดนมเบรียรวนี้ยังรัก
ผู้มอบมันให้แก่มากไม่เสื่อมคลาย และหัวใจดวงนี้ของเธอก็เจ็บปวดเหลือ
เกินกับความเชื่อนั้น!

กานมณีสั่นศีรษะแรงๆ ทีหนึ่งไล่ความเจ็บปวดที่ไม่ควรเกิดขึ้น เธอ
หยุดยั้งหน้ากระโຈມที่เพิ่งย้ายออกไปไม่ถึงหนึ่งชั่วโมงตึก ลังแล้วจะเข้าไป
แบบปกติ หรือแอบเข้าไปแบบนัยยะเบียด เพราะแสงตะเกียงภายในที่สว่าง
อยู่แสดงให้เห็นว่าเจ้าของคนใหม่ได้ย้ายเข้ามาอาศัยแล้ว และตอนนี้เขาก็อยู่
ข้างโน้น

ถึงจะยังไม่เห็นหน้า แต่ก็รู้ว่าเขาเป็นผู้ชาย ถ้าเธอขอเข้าไปเอาของ
ตอนหยิบขวดนมเบรียรวเก่าๆ ที่ไม่แน่ว่าเขาจะโยนทิ้งถังขยะไปแล้วขึ้นมาจะ
ต้องกระดากอายแน่นอน หรือต่อให้มันยังอยู่ที่เดิมก็รู้สึกไม่ดีอยู่ดี แต่ถ้า

เธอแอบเข้าไป กระจกเล็กแค่นั้นจะหลบสายตาเขาพ้นได้อย่างไร

กานมณีละล้าละลังอีกครู่หนึ่ง ก่อนจะตัดสินใจก้าวขาอย่างเบาที่สุด
ใช้ เธอตัดสินใจเป็นนัยของเบา หลังจากตกผลึกความคิดจนแน่ใจ ไม่อาจ
ให้เจ้าของกระจกคนใหม่เห็นว่าเธอเข้าไปหยิบสิ่งใดติดมือออกมา เพราะ
มันจะเป็นความลับของเธอตราบชั่วชีวิต

ซ่า...

เขาอยู่ในห้องน้ำ!

กานมณีลึงโลดเมื่อได้ยินเสียงน้ำกระทบพื้นดังมาจากห้องน้ำสังกะสี
เรียบง่าย ที่มีประตูสานจากไม้ไผ่กั้นให้แยกจากกระจกอีกชั้น แต่นั่นหมายถึง
ต้องเสียชุดชั้นในที่ผึ่งอยู่ในนั้นไปด้วยอย่างช่วยไม่ได้ แต่ไม่เป็นไร ขอแค่
ได้ขวดนมเบรียวกลับมาก็พอ

เธอกวาดสายตามองหาตำแหน่งที่เก็บซ่อนของสำคัญไว้อย่างมิดชิด
เสียจนตัวเองยังสับสน รอยยิ้มเล็กๆ ปรากฏขึ้น เมื่อเห็นว่ากล่องไม้สีโอ๊กขัด
เงาวาวยังอยู่ที่ใต้เตียง ข้างกล่องกระดาษก่อนข้างเก้าอี้เบาะหนึ่งที่เธอตั้งใจวางไว้
คู่กัน ถ้าไม่สังเกตดีๆ จะไม่เห็นกล่องไม้เลย

ผลัวะ!

ให้ตาย!

กานมณีนอนราบกับพื้นดินในทันที และรีบกระเถิบเข้าไปซ่อนตัวใต้
เตียงไม้ไผ่สานอันแข็งแรง

บ้างจริง จะรีบออกมาทำไม!

อีกแป๊บเดียวก็จะเสร็จสิ้นภารกิจแล้วแท้ๆ

อ๊า...! ไอคนบ้า!

นอกจากสบถ กานมณียังต้องรีบใช้สองมือปิดตาจากภาพอุจาดตา
ใช้ อุจาดตาที่สุด!

“อ๊า...เย็นชะมัด”

เจ้าของกระจกคนใหม่กระโดดออกมาจากห้องน้ำในสภาพเปลือย

เปล่า สะบัดศีรษะไล่หยาดน้ำที่ยังเกาะบนเส้นผมจนกระจาย เขาเดินวนไปรอบหนึ่งเหมือนจะไขว่ให้หมดแมลงในกระโจมชมความยิ่งใหญ่ของตน ก่อนจะตรงมาที่เตียง ดึงผ้าเช็ดตัวขึ้นพันรอบลำตัวส่วนล่าง ปกปิดสิ่งที่กานมณีอยากจะยกมือขึ้นหยิกทิ้งเหมือนเต็ดมะเขือ เป็นพยาบาลมาก็หลายปี พบเห็นทั้งเล็กใหญ่มาจนจะครบร้อยขนาด เพิ่งจะรู้สึกเป็นประจักษ์กับอวัยวะเพศชายก็วันนี้

“ที่นี้หนาวกว่าที่คิดจริงๆ” เกล้าเคียร์สูดปาก เขาเพิ่งมาถึงจึงยังไม่รู้ว่า จะหาน้ำอุ่นได้จากไหน อีกทั้งไม่อยากรบกวนใคร จึงอาบน้ำเย็นเจี๊ยบจนได้ยินเสียงกระดูกตัวเองลั่นกร๊อบ นหนาวันชั่วหัวใจ แต่ก็สดชื่นจนหาที่เปรียบไม่ได้ บรรยายได้เพียง โค-ตะ-ระ เย็นสะใจ!

“หนาวก็รีบใส่เสื้อผ้าเสียสิ”

“ยังไม่ใส่เสื้อผ้าดีกว่า นานๆ จะเจออากาศหนาวขนาดนี้ ประลองความแข็งแรงของร่างกายสักหน่อยสิ ว่าแก็งแข็งแรงอยู่หรือเปล่า”

‘อาบน้ำเย็นราวน้ำแข็งอย่างนั้นได้ ยังจะประลองอะไรอีก’

“จำได้ว่าเอาครีมวางไว้บนเตียงนี้ ตกไปได้เตียงหรือเปล่านะ”

‘โอ...ไม่นะ!’

กานมณีแทบกรี๊ดร้อง ถึงแสงตะเกียงจะสว่างมาถึงใต้เตียงแค่เพียงน้อยนิด แต่ถ้าเขาก็้มลงมาละก็...

“อ๊า...อยู่นี่เอง วางไว้ตรงนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่” เกล้าเคียร์เอื้อมหยิบขวดครีมมาละเลงบนตัว ไม่รู้เลยว่าคนใต้เตียงขบเขี้ยวเคี้ยวฟันแข่งชักหักกระดูกเขาจนปวดกราม

“สามทุ่มแล้วหรือเนี่ย”

‘ก็ใช่ะสิ ฐึ่แล้วก็ไปนอนได้แล้ว’ กานมณีตอบโต้จนภายในใจร้อนรุ่ม

“ยังไม่่วงเลย ทำไงดี” เกล้าเคียร์เปรยออกมาราวกับได้ยินเสียงคนใต้เตียง และลุกขึ้นถอดผ้าเช็ดตัวเดินตัวเปล่าเล่าเปลือยไปพาดไว้ตรงราว

“ไม่ใช่ว่าห้องน้ำ ‘อ่านหนังสือสักเล่มดีไหม ตะเกียงนี้ น่าจะสว่างได้อีกชั่วโมง สองชั่วโมง’”

“ชั่วโมง สองชั่วโมง ให้ตาย!

เธอไม่มีทางค้างเติ่งอยู่ได้เตียงแบบนี้อีกชั่วโมงสองชั่วโมงแน่ ทนทานก็ทนทาน

‘ไม่ไหวแล้ว!’

“หรือจะนอนดี แสงตะเกียงสว่างไม่เพียงพอ ทำลายสายตาซะ”

“นายจะเอาอย่างไรก็เอาซะ เดี่ยวนี้เลย!”

กานมณีรู้สึกเคืองเจ้าของกระโຈມชนิดที่อดทนไว้ไม่ไหวแล้วจริงๆ หากเขายังชักช้า ได้เจอเธอแบบตัวต่อตัวแน่ ให้มันรู้ไปสิว่าหมอนหน้าไม่อายอย่างเขา กับผู้บุกรุกเข้ามาในยามวิกาลอย่างเธอ ใครจะอายมากกว่ากัน

ที่แน่ๆ คือเขายังไป ถ้าเผชิญหน้ากันจริงๆ เธอได้เปรียบแน่

“เดี๋ยวนะ แล้วจะเอาอย่างไรกับชุดชั้นในในห้องน้ำ พี่พงษ์บอกว่าที่นั่นทุกอย่างมีจำกัด แล้วคืนนี้เธอจะสวมอะไร” เกล้าเคียดริ้นก็ขึ้นได้ก็เดินกลับไปทางห้องน้ำและถือชุดชั้นในสีดำออกมา

‘ไอ้คนบ้ากาม ชุดชั้นในผู้หญิงกล้าถือทั้งสองมือแบบนี้ได้อย่างไร!’

เห็นชุดชั้นในในมือเธอแล้วอกของเธอจะแตกตาย ตั้งแต่จำความได้ประสบการณ์รอบคร่ำที่ไม่ดีนักสอนให้เธอกลายเป็นคนถือตัว ข้าวของเครื่องใช้ของเธอไม่เคยให้ใครแตะต้อง แต่ตอนนี้เขาทำยิ่งกว่าแตะต้อง เขากำลังพิจารณาชุดชั้นในของเธอด้วยใบหน้า...

“ฮ่าๆๆ เล็กขนาดนี้ต่อให้เธอไม่ใส่อะไรเลย ก็คงไม่มีใครรู้หรอก” เกล้าเคียดยกเสื้อชั้นในขึ้นมาใกล้จมูกและสูดดมฟุดฟิด “นี่เธอใช้สบู่เด็กอาบน้ำซักผ้าจริงหรอเนี่ย ฮ่าๆๆๆ”

“แล้วมันหนักส่วนไหนของคุณไม่ทราบ!” เธอจะเล็กเป็นไข่ดาว หรือใช้สบู่เด็กอาบน้ำมันก็เรื่องของเธอไหม

“ใคร”

ตายแล้ว!!!

กานมณีคิดว่าตนเองทวาดเขาในใจเสียอีก ใบหน้างดงามซีดเผือด เป็นกระดาษ ก่อนจะแดงก่ำเมื่อหันไปเจอสายตาซึ่งก้มมองมาจากข้างเตียง โดยยังกำชุดชั้นในของเธอไว้ในมือแน่น

พิสูจน์ว่าพูดจริง

“คนโรคจิต!”

โรคจิตเกินไปแล้ว กานมณีกรีดร้องและดันตัวเองออกมาจากใต้เตียงอย่างหมดความอดทน สองมือพุ่งเข้าไปคว้าชุดชั้นในอย่างคนบ้าคลั่งที่ไม่กระดากต่อสภาพเปลือยเปล่าของแพทย์หนุ่มเจ้าของกระโจมสักกนิดเดียว แต่อีกฝ่ายกลับเบี่ยงตัวหลบและยกมือขึ้นโบกแจกเช่นมิตรสหาย

“สวัสดิ์ กานมณี” เก้าเคียวก็ไม่มีความกระดากแม้แต่น้อยเช่นกัน ทั้งๆ ที่ตัวเองไร้เสื้อผ้าติดกาย ยิ่งไปกว่านั้นเขาไม่มีอาการตกใจเช่นที่ กานมณีกำลังเป็น

เธอปากอ้า ตาค้าง หลังจากเห็นใบหน้าเขาชัดๆ นั่นเพราะเขารู้ตั้งแต่แรกอยู่แล้วว่ามีผู้บุกรุกยามวิกาลและคนคนนั้นคือใคร ห้องน้ำล้างกะสีที่มีรอยแยกอยู่ไม่น้อยทำให้เขาเห็นตั้งแต่เธอเดินเข้ามาด้วยท่าทางละล้าละลังจากทางหน้ากระโจม ที่ทำไปทั้งหมดก็เพียงเพื่อจับขโมย

‘หมอเกล้า!’

เป็นเขาได้ยังไง

แล้ว...

“คะ...คุณรู้อยู่แล้วว่าฉันอยู่ในนี้?”

กานมณีพยายามอยู่นานกว่าจะหาเสียงตัวเองเจอ แต่ใจนั้นหล่นไป กองอยู่แทบเท้ายังไม่สามารถเก็บขึ้นมาได้ จึงรู้สึกวูบโหวงในอกและโมโห ฟุ้งปรืดจนตัวสั่น เมื่อตระหนักได้ว่าการกระทำทุกอย่างก่อนหน้านี้ เขาจงใจ ทำเพื่อล่อเธอให้ออกมา สองมือเล็กกำเข้าหากันแน่นเสียงจิ้งหรีดทั้งสิบจิกกลีกลงบนฝ่ามือ

“ผมไม่ชอบคนชี้ช้ชลาด คุณก็รู้นี้”

เกล้าเตียรไหวไหล่ รวบชุดชั้นในด้วยมือเดียว มืออีกข้างคว้า ผ้าเช็ดตัวมาพันกายท่อนล่างลวกๆ ก่อนจะเอียงตัวพิงหัวไหล่กับประตูห้องน้ำ จ้องมองคนที่ถูกตราหน้าว่าชี้ช้ชลาดด้วยสายตาแน่นิ่ง

“คนหน้าไม่อาย”

หากรู้สึกนึกว่าเป็นเขา จ้างให้เธอก็ไม่มาเหยียบที่นี้แม่แต่ก้าวเดียว ชาตินี้จะไม่โคจรมาพบหน้ากันอีกตลอดชีวิต นั่นคือข้อตกลงของการชาติใช้ ที่เธอได้ใช้คืนเขาไปหมดแล้ว

คนที่รู้ทั้งรู้ว่าเป็นเธอ แต่ยังไม่ให้ออกมาเจอในสภาพที่...

“ฉันแค่มาเอาของ กระจิมนี่เคยเป็นของฉัน ขอของของฉันคืนด้วย” ฝ่ามือที่กำแน่นแบออกขอชุดชั้นในที่ยังอยู่ในมือเขาคืน บอกตัวเองให้ใจเย็น หากไม่ต้องการเสวนากับคนคนนี้อีกต่อไป

“ผมก็ไม่ได้อยากจะเก็บไว้ แต่จะพิสูจน์ได้ยังไงว่าของสิ่งนี้เป็นของคุณ” เกล้าเตียรยกมันขึ้นให้อยู่ในระดับใบหน้า สีหน้าซีเรียสจริงจัง “ต้องขอโทษด้วยนะ คนประวัตินี้ไม่ดี ผมต้องระแวงไว้ก่อน”

ประวัตินี้ไม่ดี!

ระแวงไว้ก่อน!

ระแวงบ้านป่าเขาสิ! เห็นๆ อยู่ว่ามีแค่เธอที่อาศัยกระจิมนี่ ยังมีสิทธิ์เป็นของคนอื่นอีกหรือไง

กานมณีที่ตั้งใจว่าจะใจเย็นโกรธจนควั่นอกหู
“ผมลองดูแล้วไม่มีชื่อ คุณพอจะมีอะไรยืนยันได้ละ” พูดแล้วก็พิศดู
อีกทีซัดๆ ซ้ำๆ

คนบ้ากาม ชูดชิ้นในนะ ไม่ใช่ผ้าเช็ดหน้า!

เธอกำลังจะไม่ไหวกับเขาแล้ว...

“ต้องการการยืนยันใช้ไหม” ก่อนที่เธอจะสติหลุดและจัดการบีบคอ
เขา กานมณีทวนความต้องการของเขาเสียงกร้าว

“ใช่ มันควรต้องเป็นอย่างนั้น”

“ได้ ฉันมันจะใส่ให้ดู” ไม่ได้ประชด แต่เธอจะทำจริงๆ ในเมื่อชื่อไม่มี
ปัก หลักฐานเป็นชิ้นเป็นอันอื่นๆ ก็ไม่มี มีแต่ขนาดหน้าอกเธอเท่านั้นที่พอ
จะยืนยันได้

สำหรับเขาเธอไม่เคยเป็นผู้หญิง เธอเป็นเพียงคนเลวที่ทำลายชีวิต
ผู้หญิงที่เขารัก ต่อให้เธอแก้ผ้าก็ไม่มีคุณค่าอะไรให้เขากระดากอาย แต่เขา
จะหาว่าเสียสายตาหรือไม่ นั่นก็ดี จะได้คืนชูดชิ้นในกลับมาเสียที่ เดิมที่
ไม่เสียตายอยู่แล้ว แต่มันไม่สมควรอยู่ในมือของผู้ชายคนนี้

ดูซิว่า...ยังจะมีหน้าหาเรื่องอะไรต่อได้อีก

“กล้าก็เอาสิ”

เขารู้ว่าเธอเป็นผู้หญิงที่กล้าหาญกว่าผู้หญิงทั่วไป ถึงได้สร้างเรื่อง
โกหกทำลายคนอื่นได้หน้าตาเฉย และเรื่อนร่างผู้หญิงที่ไม่ใช่คนรักไม่เคย
ทำอะไรเขาได้อยู่แล้ว เว้นแต่...

นั่นเพราะเขาเมาต่างหาก จึงเห็นกงจักรเป็นดอกบัว!

“ไม่เห็นมีอะไรต้องกลัว ก็แค่ต่อไม้ที่ๆ ตอหนึ่งเท่านั้น” เกล่าเคียร
เป็นยิ่งกว่าต่อไม้ที่ๆ สำหรับเธอเสียอีก คนอย่างเขาอาจจะต้องเรียกว่าก่อน
หिन

“ดี งั้นก็พิสูจน์สิ” ชูดชิ้นในถูกโยนไปหาผู้กล่าวอ้างว่าเป็นเจ้าของ

กานมณีรับมันด้วยสองมือ ริมฝีปากมึ่มแน่น ไม่ใช่อาการของความ

ขวยเขิน แต่โกรธจนจุกอกต่างหาก

“ดูให้มันชัดๆ อย่าให้พลาดสายตา จะได้ไม่หาว่าคนอื่นเขาสมอ้าง”
มือไม้ไม่ลั่นแต่หัวใจลั่นไหวรุนแรง ความเจ็บปวดชนิดหนึ่งกัดกินจนเลือด
ในกายเดือดพล่าน

“ถึงจะเสียดายตา แต่ผมจะดูชัดๆ เพื่อจับโกหกคนลึนเป็นปลาไหล”

กานมณีวางชุดชั้นในที่ได้รับมาจากเขาลงบนเตียง แล้วลงมือถอดเสื้อ
ยี่ดอกทางคิระชะ เผยให้เห็นดอกบัวคู่เล็กที่อาจถูกปราคาฆ่าไขดาว แต่
แท้จริงคือผลท้อหวานละมุนที่ซุกซ่อนอยู่ภายใต้ใบราเชียร์สีชมพูอ่อน รวากับ
ผลท้อล้ำค่าในแพ็กเกจจิงอันหรูหราส่งตรงมาจากต่างประเทศ ย้วยน้ำลายยิ่ง
กว่าลูกโป่งน้ำที่ลั่นจนแทบปริแตก

“แน่จริงก็อย่าหันไป”

เกล้าเศียรท้วงทันทีที่อีกฝ่ายหันหลังให้ขณะปลดบราเชียร์บนตัวออก
เพื่อจะสวมตัวใหม่เป็นการพิสูจน์

“ฉันแค่หันไปหยิบเสื้อ”

กานมณีหันกลับมาสู้อย่างแน่วแน่ ชุดเสื้อชั้นในสีดำที่หันไปหยิบ
มาขึ้นสูง เธอตัดสินใจจะทำไมมีคำวาลังเล

“ผมแค่อยากเห็นความจริง”

“งั้นก็ดูให้ชัดๆ”

กานมณีดึงเสื้อชั้นในสีชมพูซึ่งถูกปลดตะขอแล้วออกไปอย่างรวดเร็ว
ก่อนจะสวมเสื้อชั้นในสีดำตัวใหม่เข้าไปแทน พริบตาเดียวผลท้อชมพูระเรื่อ
ก็ถูกห่อหุ้มอีกครั้ง

“ผมเห็นไม่ชัด”

“นั่นก็เรื่องของคุณ”

กานมณีหยิบเสื้อยี่ดอกมาสวมและคว้าของที่เหลือเดินออกจากกระโจม
เธอได้พิสูจน์แล้ว เขาจะเชื่อหรือไม่ก็ตามแต่ใจ ไม่ใช่เรื่องที่ต้องให้ความ
สนใจอีก

“เดี๋ยว!” เกล้าเคียร์ตามไปคว้าข้อมือนุ่มนิ่มไว้ รู้สึกกระตุกวบหนึ่งใจ หัวใจ เมื่อรู้สึกได้ว่าข้อมือนี้เล็กกลงกว่าเดิมหลายส่วน “สามปีมานี้ไม่กินข้าวเลยหรือไง”

“นั่นก็เรื่องของกระเพาะฉัน” เธอปิดข้อมือ ไม่แยแสสายตาทำหนิอย่างไม่ปิดบังของเขา

“อวดดี”

“ไม่มีดีให้อวดหรอกค่ะ แค่พูดความจริง”

“ความจริงที่มีแต่ความโอหัง หนึ่งปีนั้นไม่สอนให้รับปรงตัวบ้างเลยหรือยังไง”

“สอนให้รู้แค่ว่าการกรรมมันมีจริง และฉันก็ชดใช้มันไปหมดแล้ว ตอนนั้นฉันไม่ใช่นักโทษที่ต้องชดใช้อะไรให้ใครอีก โดยเฉพาะคุณ” เธอรู้ว่าความดีไม่อาจชดเชยความผิด การชดใช้ไม่อาจชดเชยความสูญเสีย แต่กรรมทั้งหมดนั้นเธอต้องชดใช้ให้แก่ครอบครัวแก้วกิริ ไม่ใช้เขา

“ผมก็ไม่ได้เรียกร้อง” หนึ่งปีนั้นจบก็ถือว่าจบ เขาก็ยังไม่ได้บอกสักคำว่าจะให้เธอชดใช้อะไรแก่เขาอีก

“งั้นก็ปล่อยค่ะ ฉันมีงานต้องไปทำต่อ”

“นอนค้างกระโจมตานะชานะเธอ” เกล้าเคียร์ไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าประโยคนี้ เขาส่งมันลอดไรฟันออกมา

“ค่ะ นั่นคืองานของฉัน”

สายตาของเธอที่ฉายคำถาม...แล้วทำไม ทำให้เกล้าเคียร์หงุดหงิดจนอยากจิ้มตาคู่นั้นให้บอด

“คุณยังเอาไปไม่ได้ ขึ้นล่างยังไม่พิสูจน์” เขาจยผ้าขึ้นน้อยที่เธอถือมันไว้ในมือมากำไว้แน่น

“นี่คุณ!”

“ถ้าอยากเอามันไปด้วย ก็พิสูจน์มาก่อนว่ามันเป็นของคุณ”

“คุณมันบ้า” ที่เธอตัดสินใจทำก่อนหน้าก็เพราะคนอย่างเขา ถ้าไม่

ตาต่อตา ฟันต่อฟัน ไม่มีทางจบ แต่ตอนนี้...เธอไม่เสียเวลาเล่นเกมบ้าๆ
อะไรของเขาอีกแน่

“งั้นก็ทิ้งมันไว้” เขาโยนผ้าชิ้นน้อยกลับไปบนเตียง

กานมฉนิเบิกตากว้าง ถลาตามกลับไป แต่กลับถูกพันธนาการฝ่ามือ
กระตุกให้เธอเซเข้าไปในอ้อมกอดเขาแทน

“อย่าซีโก่ง ถ้าจะเอาไปก็พิสูจน์” เสียงเหยียดตั้งขึ้นชิดใบหู

“ฉันไม่ทำ”

“งั้นก็ออกไป” เขาผลักเธอออกและยืนขวางเตียงด้วยการกางสอง
แขนแข็งแกร่งทั้งสองข้าง

“แต่มันเป็นของฉัน คุณจะเอาไว้ที่นี้ทำไม”

“นั่นก็เรื่องของผม มันอยู่ในกระโຈມที่พิักของผม ผมยังหาเจ้าของ
ไม่ได้ มันก็ถือว่าเป็นของของผม”

“โรคจิต”

“ผมจะยอมรับแบบนี้เมื่อจัดการตมมันแล้ว แต่ตอนนี้ ออกไปให้
พ้นจากกระโຈມผมได้แล้ว ผมไม่ไว้ใจคนประวัตไม่ดี”

“งั้นเรามาทกลงกันก่อน”

เธอไม่คิดว่าเขาจะตมมันจริงๆ แต่ก็ไม่กล้ารับประกันว่าเขาจะไม่ทำ
แบบนี้ อยากรจะบ้า...

“ว่ามา” สองมือกอดอก ใบหน้าเซิด สายตาแน่นิ่ง

กานมฉนิอยากชวนสักทีแรงๆ เธอเม้มปากแล้วบอกตนเองว่า อีก
นิด...

“มาใกล้ๆ หน่อยสิ”

“ถ้าคิดจะทำร้ายร่างกายผมละก็...มันไม่ ไอ้อ...”

“มันง่ายกว่าที่คิด” กานมฉนิดึงเขากลับเข้ามาหลังจากส่งมันไปทำ
หน้าที่พิักษ์สันติราษฎร์เป็นผลสำเร็จ “เป็นผู้ชายอย่าคิดแต่ใช้กำลัง ตลอด
ชีวิตของฉันพบผู้ชายแบบนี้มามาก ฉันรู้ว่าต้องจัดการไอ้พวกนั้นยังไง”

ตั้งแต่เด็ก บิดาเมามากี่ทำร้ายร่างกายเธอเป็นเครื่องระบายอารมณ์แรกๆ เธอยังเด็กก็ได้แต่ยอม แต่เมื่อเธอโตขึ้นก็ค้นพบว่า หากไม่สู้ คนที่จะตายก็มีแต่เธอ เพราะไม่มีใครสักคนจะยื่นมือเข้ามาช่วยหรืออุ้มวามวามเรื่องของคนอื่น

“เป็นผู้หญิงก็หัดอ่อนลงบ้าง ไม่ใช่ว่าจะสามารถต่อกรกับผู้ชายที่มีเรี่ยวแรงมากกว่าได้ทุกครั้ง อย่างเช่นครั้งนี้...”

เกล้าเตี้ยรยัดตัวตรงแล้ววิ่งเธอเข้ามาในอ้อมแขนอีกครั้ง แทนที่จะทรุดลงกับพื้นอย่างคนที่ถูกกระแทกจุดยุทธศาสตร์ควรเป็น กานมฉิ่งคงลืมนี่ไปแล้วว่าเวลาหนึ่งปีที่อยู่ด้วยกัน เขาได้เรียนรู้ว่าเธอเป็นคนยังไง ต่อสู้กับเธอมานับครั้งไม่ถ้วน ลูกไม้เต็มๆ หรือลูกเล่นพลิกเพลงที่เธอใช้กับเขา มันไม่ได้ผลอีกต่อไป

“ปล่อย!”

“อยากได้คืนก็พิสูจน์ซะ หรือถ้ามันยากนัก เตี้ยผมจะช่วยพิสูจน์ให้”

“ไม่มีทาง”

“จำได้ไหมกานมฉิ่ง วันสุดท้ายที่เราจะจากกัน ผมพูดอะไรกับคุณ”

“ไม่รู้ ฉันไม่เคยทำอะไรเกี่ยวกับคุณ”

“แต่ผมจำมันได้ขึ้นใจ ถ้าคุณคิดจะทำผิดอีก ผมจะกลับไปลากคุณมาลงทัณฑ์และครั้งนี้จะไม่มีกำหนดเวลา นั่นหมายความว่าอาจจะทั้งชีวิตของคุณที่ต้องชดใช้”

“เพื่ออะไร ต่อให้คุณลงทัณฑ์ฉันไปทั้งชาติ แก้วกีนรีเขาก็ไม่หันมาแลคุณแม้แต่เสี้ยวสายตาหรอก ไอ้เจ้าที่อ!”

แก้วกีนรีมีชีวิตครอบครัวที่สมบูรณ์แบบ มีสามีที่รัก มีลูกที่น่ารักเพิ่มอีกสองคน และตอนนั้นก็กลายเป็นคุณแม่ลูกสาม ที่บอกว่าแต่เสี้ยวสายตาเลยแค่แวบเดียวที่จ้องถึงเขายังไม่มีเลย ถึงเธอจะไม่เคยกลับไปพบครอบครัวนั้นอีก แต่เธอก็ติดตามเรื่องราวของพวกเขาและดีใจกับความรักของพวกเขา

เขาจากใจจริง

“ผมก็ไม่เคยทำให้กนิรีหันมามองผม” สำหรับแก้วกนิรี เขาปล่อยเธอไปตั้งแต่วันนั้นที่โรงพยาบาลแล้ว เขาไม่เคยคิดจะทำให้เธอหันกลับมาอีก

“มันจะไปทำไม หรือว่าอยากให้ฉันอยู่ด้วยจนตัวลั่น หา!” กานมณีตะคอกออกไปอย่างกังขา

“มั่ง”

เกล้าเศียรยิ้มเย้นตอบหน้าตาย ก่อนจะทำงานบางอย่างที่กานมณีเบิกตาโพลง...

“ฮือ...”

ไอ้เจ้าที่อับ้า เขาบังอาจผลักเธอลงบนเตียงและยังจะ...จูบเธออีก!

กานมณีอยากตีเข้าให้จุก อยากกัดให้ลิ้นขาด แต่ทำไม่ได้สักอย่าง เพราะคนร่างสูงบนตัวจับทางเธอได้ และปิดทุกหนทางหนีจนเธอตื่นแทบไม่ได้ รวกับจะกักขังเธอไว้ให้เป็นส่วนหนึ่งของเตียงไม่ใ้ฝันเสียเลย

เขาทำแบบนี้ไปทำไม

เกล้าเศียรก็ไม่รู้เหมือนกัน แรกๆ จุดประสงค์เขาชัดเจนมาตลอด แต่หลังๆ มันตอบยากจริงๆ

คนบังอาจจูบหน้าตาเฉย ดูดริมฝีปากนุ่มแรงๆ ก่อนจะช่วงชิงจังหวะที่เธอเปิดปากแทรกลิ้นร้อนเข้าไปครอบครองความอ่อนนุ่ม หอมหวาน และร้อนนุ่มอย่างรวดเร็วและตักตวงราวกับว่าร่างกายนี้เป็นกรรมสิทธิ์ของตนที่จะทำอะไรก็ได้ เนิ่นนาน...เขาจึงยอมถอนจูบอย่างไม่เต็มใจนัก

“จะพิสูจน์ หรือให้ผมพิสูจน์”

ใบหน้าห่างกันแค่คืบ ลมหายใจเป่ารดปลายจมูก มือข้างหนึ่งพันธนาการมือเล็กกว่าทั้งสองข้างเหนือศีรษะ อีกข้างทาบบนสะโพกกลมกลิ้ง หากออกแรงอีกนิดเดียวส่วนที่อ่อนนุ่มก็จะสัมผัสส่วนแข็งขึงของบุรุษเพศที่ตอนนี้ล่อนจ้อนจากผ้าเช็ดตัวที่หล่นอยู่ข้างเตียง

บ้าที่สุด!

“พะ...พิสูจน์” กานมณีเกร็งสะโพกจนตะคริวจะกินไปครึ่งตัว เธอเข้าใจหลักการเมื่อตกเป็นรองให้ถอย และกำลังใช้มันกับเจ้าที่ที่คร่อมอยู่ด้านบน “คร่อมไว้แบบนี้ ฉันจะพิสูจน์ยังไง”

“นั่นก็เรื่องของคุณ” ความหมายคือเขาจะอยู่แบบนี้ไม่ขยับ รู้สึกชอบใจกับใบหน้าโกรธจัดจนกลายเป็นสีแดงกำของเธออย่างมากด้วยให้ตาย!

กานมณีสบถ แต่ฝืนยิ้มและเค้นความอ่อนหวานที่ซ่อนอยู่ในชอกหลีบอันลึกสุดใจออกมาใช้

“แต่คร่อมไว้แบบนี้คุณจะไม่เห็นนะ ฉันพิสูจน์ไปก็เสียเปล่า”

“งั้นก็ให้ผมช่วยพิสูจน์สิ รับรองผมจะเห็นชัดๆ ไม่เสียเปล่าแน่นอน” เก้าเคียวเลิควิวกับทางออกที่คิดขึ้นมาได้ มันเข้าท่าจนสีหน้าเขาเปลี่ยนลมหายใจก็หนักหน่วงขึ้น ผิดกับคนฟังที่ต่อต้านวิธีการนั้นจนใจสะท้าน

เธอต้องบ้าแน่ ถ้าเห็นพ้องต้องกันกับวิธีของเขา พอที่!

“เดี๋ยวก่อน...ถ้าจะใช้วิธีนั้น ผมต้องเตรียมน้ำเกลือไว้ล้างตา” แววดากานมณีตอนนี้บอกว่าเธอรู้ชาติใจแล้ว ถ้าเขาไม่ถอยอาจมีเจ็บตัว เก้าเคียวอาศัยว่ารู้จักอีกฝ่ายดีจึงติดตัวลุกขึ้นเก็บผ้าเช็ดตัวมาพันเอว

“ผมจะเอาน้ำเกลือได้จากไหน”

ไอ้หมอบ้า

ปากที่อ้าเตรียมจะจับจุมูกเขาให้จมเขี้ยวชะงักค้าง กานมณีรู้สึกเหมือนแห่ที่ถูกเหวี่ยงออกไปสุดแรงและกระตุกกลับทันทีทันใดไม่ให้โอกาสปลาได้ติดแห เหมือนน้ำในหม้อที่เดือดจัดแล้วปิดฝาอัดแรงดัน

“เอาไปดมให้ตายไปเลย!”

เธอลุกขึ้นผลึกออกกว้างสุดแรงและวิ่งหนีออกจากกระโจมทันที แค่นั้นในชั้นเดียวเธอจะถือว่าโยนทิ้งถังขยะไปแล้วกัน ส่วนสุนัขมันจะมาคาบไปฉีกทิ้งเล่นหรือไม่ก็แล้วแต่สุนัข เธอไม่ขอรับรู้อีก ไม่รับรู้ ไม่ยุ่งเกี่ยวกับคนคนนี้อีกแล้ว

“ให้แล้วให้เลย อย่ามาทวงคืนทีหลังก็แล้วกัน”

เกล้าเคียรตะโกนไล่หลัง รู้สึกอารมณ์ดีขึ้นมาหลายขุม หลังจากได้ทำโทษแม่คนประวัติไม่ดี ผู้หญิงที่เขาตั้งใจจะทำให้เจ็บปวดเจียนตายเพื่อชดเชยความเจ็บปวดของผู้หญิงที่เขารัก แต่ตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้ ที่การทำให้เธอเจ็บปวดของเขา ค่อยๆ เปลี่ยนจากทำร้ายจิตใจด้วยคำพูดแรงๆ ขี้ความเลวร้ายสารพัดที่เธอทำโดยไม่เลือกเวลา สถานที่ ใช้งานหนักๆ เพื่อทรมาณร่างกายที่เพิ่งข้ามผ่านความเป็นความตาย เป็นการเอาเปรียบร่างกายด้วยการสัมผัสทั้งปากและฝ่ามือให้ส่งผลกระทบต่อจิตใจแทน เหมือนเขาจะค้นพบหนทางสร้างความเจ็บปวดให้เธอและเสพติดมันไปแล้ว สามปีมานี้จึงรู้สึกเหมือนขาดอะไรไปตลอดเวลา ใหม่ๆ ที่แค่ปล่อยคนไม่ดีให้เป็นอิสระไปเพียงคนเดียว

๕

ปาปาที่แปลว่าพ่อ

“คุณหมอนี่อะไรมาเหรอครับ”

“ว้าย!”

งานมณีกระโดดตัวลอย ก่อนจะยกทั้งสองมือพาดไปเบื้องหน้า เมื่อเห็นว่าคนที่โผล่มาไม่มีปี่มีขลุ่ยเป็นใคร

“ปู่คา!”

“กระผมเองครับ ไม่ใช่ผี” ผู้ติดตามรีบแก้ต่างอย่างร้อนรน ใบหน้าชายหนุ่มดำคล้ำในความมืด

“ใจหายใจกว่าหมด มาหาฉันดึกๆ ตื่นๆ มีอะไรคะ” เธอยังจำได้แม่นยำว่าตาเนซารีให้เธอหยุดพักในคืนนี้ และให้ตาย...หัวใจเธอแทบจะวาย

“อีกแล้วครับ”

ปู่คาไม่อ้อมค้อม แต่ก็ไม่กล้าเอ่ยออกมาตามตรง เพราะส่งผลโดยตรงกับภาพลักษณ์เจ้าเหนือหัวของตน

“อีกแล้ว อีกแล้วอะไร” เธอทวนซ้ำ เพราะสมองยังทำงานไม่เต็มที่หลังจากตกใจจนขวัญหนีดีฝ่อ

“เอ่อ...ตานะซา ตานะซา...” ปุคายกมือขึ้นชูสี่นิ้วแทนคำตอบที่ว่า...
ตานะซาสี่ขวบ

“เฮ้อ...ให้มันได้แบบนี้” เจ้าเด็กชายนั้นมาอีกแล้ว...

กานมณีถึงกับคลั่งขมับแรงๆ นี่มันหนีเสือปะจระเข้ชัดๆ

“ฉันยังไม่ได้อาบน้ำ ขอเวลาหนึ่งชั่วโมงแล้วจะตามไปนะคะ”

เธอยังต้องการเวลาทำใจสักพักใหญ่ๆ ไม่เช่นนั้นนี้อาจจะไปอารมณีสื่อใส่คนไม่รู้เรื่องด้วยได้ เช่นคนที่ชอบเรียกเธอว่า ‘หมอ’ ทั้งที่บอกไปแล้วว่าเธอเป็นเพียงพยาบาล แต่เขาก็แย้งว่าทุกคนที่ช่วยชีวิตผู้ป่วยสำหรับเขาก็คือหมอทั้งหมด

“ให้กระผมรอนำทางดีไหมครับ” ถึงจะมีทหารเวรเฝ้ายามอยู่ตลอด แต่แสงจากคบเพลิงส่องสว่างไม่เพียงพอ บางจุดยังมีดสนิท

“มะ...ก็ดี จักรอสักครู่ นะคะ” กานมณีก็ตอบว่า ‘ไม่’ แต่จุกคิดได้เสียก่อน จึงไม่ปฏิเสธและก้าวต่อไปยังกระโจมพัก ในเมื่อเกล้าเค็ยรอยู่ที่นี้ โดยไม่รู้เจตนาอันแท้จริงของเธอ เธอจำเป็นต้องระวังตัวเพิ่มขึ้นอีกหลายเท่า ไม่อาจชะล่าใจได้แม้แต่นาทีเดียว

เธอใช้เวลาทำธุระส่วนตัวและจัดการกับอารมณ์ของตนเองไปชั่วโมงกว่า ก็เดินตามปุคาไปยังกระโจมพักผู้สืบทอด ที่ด้านหน้ากระโจมมีผู้ติดตามร่างสูงใหญ่เฝ้าอยู่หนึ่งคน เนื่องจากชาวตาลูลามิผิวสีแทนค่อนข้างไปทางคล้ำ เมื่อผนวกกับใบหน้านิ่งๆ จึงดูน่ากลัวเหมือนผู้คุมมากกว่าผู้ติดตาม

“เชิญครับคุณหมอ” ปุคาแหวกกระโจมให้เธอเดินเข้าไป

“ทำไมคืนนี้เวรยามดูบางตาจัง ปกติหน้ากระโจมต้องมีสองคนไม่ใช่หรือ”

กานมณียังไม่ได้ก้าวเข้าไปภายในกระโจม เธอกวาดมองไปโดยรอบอีกครั้ง หลังจากสังเกตเห็นมาตลอดทางและพบว่าจุดต่างๆ เหลือคนน้อยกว่าปกติ

“ฝั่งโน้นเงียบมานานหลายวัน ตาเนซาเกรงว่าจะเกิดเหตุร้ายขึ้นอีก จึงให้เคลื่อนย้ายกำลังบางส่วนไปเสริมค่าย แต่ถึงคนจะเหลือน้อยลง คุณหมอก็ก็น่าไม่ต้องกลัวนะครับ พวกเราทุกคนที่เหลืออยู่ล้วนเป็นมือดีที่ตาเนซา คัดเลือกมากับมือ”

ปุกุกราบงานไปตามความจริง เพราะความกังวลแหวบหนึ่งทีวาบผ่าน ดวงตาพยาบาลสาว ทำให้เขาคิดได้ว่าไม่ควรปิดบัง

“ตาเนซาจะไม่ใช่ไรโซใหม่”

เธอไม่ห่วงตัวเองหรอก เพราะคนธรรมดาสามัญเช่นเธอใครจะเห็นค่า แต่นายของปุกุเป็นถึงผู้สืบทอด หากเธอเป็นพวกกบฏ เธอก็จะต้องเลือกตัดศีรษะเขาเพื่อควักหัวใจกองกำลัง เมื่อขาดผู้นำ ที่เหลือก็จจะระส่ำระสายแตกกระเจิง

“คุณหมอย่างกังวลเลยครับ ตาเนซาตัดสินใจจะเฝ้ารอบคอบเสมอ ไม่เกิดข้อผิดพลาดแน่นอนครับ”

ปุกุยิ้มกว้าง หากเป็นคนอื่นคงไม่สามารถเห็นความกังวลที่แวบผ่าน ก่อนรอยยิ้มนั้น แต่เธอเห็น และสัญชาตญาณก็บอกให้หนีจากนี้ต้องระวังตัวเพิ่มขึ้น

กานมณีมองเข้าไปภายในกระท่อมที่เงียบสนิท แสงตะเกียงกะพริบ ไหววนหัวเตียงทั้งสองข้างส่องแสงสว่างให้เห็นภายในได้ทั่วถึง และเห็นว่าเจ้าของกระท่อมนอนคลุมโปงอยู่บนเตียง ผ้าห่มบนตัวสั้นไหวเบาๆ ไม่รู้ว่าเจ้าตัวกำลังสะอื้นให้ หรือว่าขยับตัวอย่างซุ่มซ่อนหมองใจ เธอเดินเข้าไปหลายก้าว ก่อนถูกเสียงลั่นแครอบนเตียงหยุดไว้

“ไม่ต้องตามโมโม^๕มานะ เราอยู่ได้ เราไม่ต้องการโมโม ไม่...ไม่ต้องการ ฮือ”

เด็กชายวัยสี่ขวบผู้กำลังเผชิญความอ้างว้างโดดเดี่ยวมาตลอดใน

^๕ หมายถึง แม่ โมโม มักเป็นการเรียกอย่างออกอ้อนของเด็กเล็ก

ฐานะผู้สืบทอด เขามีหน้าที่ต้องรับผิดชอบตั้งแต่ลึมหาดูโลก มีภาระอันใหญ่หลวงที่วางลงบนบ่าตั้งแต่นั้นที่แรกบนโลกใบนี้ มีคนมากมายให้เขาดูแลปกป้องตั้งแต่มิไม่รู้จักใครสักคน และเพราะอายุไล่เลี่ยกับน้องชายหัวปีท้ายปี อ้อมกอดมารดาจึงเป็นของเขาน้อยเหลือเกิน

หากถามว่าเขาต้องการอะไรมากที่สุด

ตาเนซาสะอื่นให้ออกมา เขาคิดถึงมารดา คิดถึงอ้อมอกอุ่นๆ น้ำเสียงอ่อนโยนซึ่งคอยปลอบโยนยามเขาโดนตำหนิ โดนทำโทษ เขาคิดถึงมารดา มากเหลือเกิน อยากฟ้องท่านว่าวันนี้เขาล้มตอนฝึกเทควันโด เขาเจ็บเท้า เขาถูกดุและหาว่าไม่ตั้งใจ ทั้งๆ ที่เขาพยายามฝึกซ้อมจนหัวเข่าเขียวซ้ำเพราะล้มนับครั้งไม่ถ้วน เขาอยากได้ยินมารดาบอกว่าไม่เป็นไรและถามว่า...

‘กินอันนี้ดีไหม เต๋ียวโมโมทำให้’

“ตาเนซา”

“เราจะนอน ฮือ...ไม่ต้องมายุ่งกับเรา”

“แต่ว่า...”

“บอกว่าไม่ต้องยุ่งไป และถ้าเจ้าไปบอกโมโม ฮือ...เราจะไม่มีวันให้อภัยเจ้า ฮือ...” เสียงสะอื้นดังลั่นกระโຈມทั้งๆ ที่ปากก็บอกว่าไม่เป็นไร เจ้าเด็กแก่แดด!

กานมณีนีทั้งนึกเอ็นดูและสงสารจับใจ หัวใจดวงเล็กของเธอถูกกดลึกลงให้รอยแผลใหญ่ที่พยายามปกปิดไว้เผยออกมา เธอเองก็เคยเป็นเช่นนี้ เคยต้องการมารดาสุดหัวใจ แต่เพราะรู้ว่าต่อให้ต้องการแทบตายก็ไม่ได้ จึงปฏิเสธออกมาสวนทางกับหัวใจ เด็กตัวเล็กๆ อายุไม่กี่ขวบ แต่ต้องพูดสวนทางกับความต้องการ รู้จักการซ่อนหัวใจตนเอง มักไม่ใช่เด็กที่เติบโตมาพร้อมความสุข เส้นทางชีวิตทุกอย่างก้าวต้องเหยียบขวากหนามมานับครั้งไม่ถ้วน

“คุณหมอ” ปุคาเรียกเบาๆ เมื่อเห็นพยาบาลสาวเอาแต่มอง

“ออกไปก่อน ที่เหลือฉันจัดการเองค่ะ”

การรับมือกับเด็กแสร้งเข้มแข็งไม่ถอยนถอย ยิ่งเป็นเด็กโคงตัวโต และเก็บซ่อนความน้อยใจไว้มานานนับยี่สิบสามสิบปี อากาการสับสนครั้งนี้ล้วนมาจากจิตใต้สำนึก และจำเป็นต้องใช้ความอ่อนโยนรักษาความเจ็บปวดเหล่านั้น

“ขอบคุณหมอ”

หลายวันที่เจ้าเหนือหัวอยู่ในความดูแลของพยาบาลคนนี้ ทำให้เขาเกิดความไว้วางใจเธอในหลายๆ ด้าน ยอมให้อีกฝ่ายรับผิดชอบดูแลผู้สืบทอดอย่างเต็มที่

“ถ้ามีอะไรให้ส่งเสียงเข้ามาก่อน อย่าให้ใครบุ่มบ่ามเข้ามาเด็ดขาด” ไม่ได้คิดจะทำอะไรไม่ดี แต่อะไรที่จะทำลงไปนับจากนั้นก็ไม่ได้หมายความว่า จะดีในสายตาคนพบเห็น ป้องกันไว้ก่อนย่อมดีกว่าแก้

“ขอบคุณหมอ”

“ออกไปให้หมด!”

เจ้าเด็กสี่ขวบส่งเสียงไล่ทันที่ที่ได้ยินว่าผู้ติดตามยอมออกไปและเหลือคนอื่นไว้ เธอคนนั้นจะต้องเป็นหมอใจร้ายที่แอบซ่อนเข็มเล่มใหญ่ไว้ข้างหลัง พอมาถึงเขาก็จะจิ้มลงมาบนตัวและบอกว่า...

‘ถ้าตาเนซาร์องให้ จะโดนฉีดอีกสองเข็มใหญ่ๆ เลยนะคะ’

กานมณีถอนหายใจ ยิ่งมองผ้าห่มลั่นไหว ยิ่งฟังเสียงสะอื้นที่พยายามกลั้นไว้สุดฤทธิ์แต่ไร้ผล ใจเธอยิ่งอ่อนไหว หัวตาร้อนผ่าวจนยากจะระงับไม่ให้ก้าวเดินต่อไปที่เตียง

“เราไม่ต้องการหมอ เราไม่เป็นอะไร เราไม่ได้เจ็บเท่าสักนิดเดียว เราไม่เจ็บเท่าจริงๆ” เด็กชายสี่ขวบร้อนรนปฏิเสธโดยไม่รู้เลยว่านั่นคือคำสารภาพจนหมดเปลือก

เด็กน้อย...

“ฮือ...เราบอกว่าอย่าเข้ามา” ก้อนผ้าห่มม้วนตัวเป็นวงกลมกลิ้งหนึ่งราวกับใบไม้ถูกลมพัด

“อย่า...!!!”

กานมณีร้องห้ามเสียงหลง รีบกระโดดขึ้นไปคว้าตัวคนที่เพิ่งรอดพ้นจากความตาย คนไม่รู้จักรักชีวิตตัวเอง ไม่รู้หรือไม่ว่าการตกลงไปกระแทกโดนศีรษะอีกครั้งนั้นเท่ากับชีวิตเขาจบเห่แน่!

“อย่าตื่น...! ไม่นะ!”

ตูป!

เธอคว้าเขาไว้ได้อย่างหวุดหวิด แต่เพราะตัวเขาสูงใหญ่เกินไป หนักเกินไป เหตุการณ์ต่อจากนั้นจึงกลายเป็น...ตกจากเตียงทั้งคู่

“ไฉ้ย...เราเจ็บ ฮือ!”

เจ้าเด็กสี่ขวบปล่อยโฮลั่นทันที ทั้งที่ไม่ได้เป็นฝ่ายกระแทกพื้น เขาเพียงตกไปทาบทับร่างเล็กกว่าเกือบครึ่งหนึ่งของขนาดตัวเขาเท่านั้น

พยาบาลสาวหน้าเขียวสลบแดง เหงื่อเย็นแวงกันผุดขึ้นท่วมตัว...

หนีเสื่อประระเซ่ เจอแพะดักตีหัวระหว่างทาง!

ฉันเจ็บกว่า!!!

กานมณีกัดริมฝีปากจนตัวลั่น เจ็บไปที่ร่างจนอยากจะตื่นแต่ๆ กับพื้นให้รู้แล้วรู้รอด และให้ตาย...เจ้าเด็กสี่ขวบซบหน้าลงกับเข่า ปล่อยเสียงร้องให้ดังไปสามบ้านแปดบ้าน ทั้งที่ยังทับเธออยู่ไม่ยอมลุก คนข้างนอกต้องคิดว่าเธอฆ่าปาดคอเขาแล้วเป็นแน่ ทั้งๆ ที่คนจะตายคือเธอ

“เกิดอะไรขึ้นครับคุณหมอ!” ปู่คาไม่บ่บ่ม่าเข้ามาตามที่เธอสั่งไว้ แต่เขาส่งเสียงถามอย่างรื้อนร่น

“มะ...ไม่เป็นไรอะ” เกือบตายแล้ว คำพูดสวนทางกับความจริงอย่างสิ้นเชิง

“ให้กระผมเข้าไปช่วยไหมครับ”

คนข้างนอกยังไม่หมดหวัง แต่ขึ้นให้เขาเข้ามา คนข้างในอย่างเธอคงจะกลายเป็นหมดหวังจากโลกนี้เป็นแน่ ใครยังจะมีหน้ามีชีวิตอยู่ต่อได้อีกละ ถ้ามีคนมาเห็นสภาพถูกนั่งทับจนแทบจะบี้แบนแบบนี้

กานมฉนิสั่งเวชตัวเองจับใจ

“ไม่ต้อง ฉะ...ฉันจัดการเองได้” ตอนนี่เจ้าเด็กนี่ไม่น่าสงสารแล้ว แต่
นำจัดการให้กลายเป็นบุญหมักไปเลย

“ແ่นะครับคุณหมอ”

“ถ้ายังถามมากอีกคำ ก็ดูแลกันเอาเองแล้วกัน” ลืมกันไปแล้วใช้ใหม่
ว่าเธอไม่กลัวตาย

กานมฉนิตวาดพร้อมกับบอกร่างผลักร่างสูงให้พ้นไปจากตัว ผลัก
แบบลืมนไปแล้วว่าต้องระวังศีรษะของเขาไม่ให้กระทบกระเทือน
โครม!

เจ้าเด็กสี่ขวบกระเด็นไปชนเตียงไม่ไผ่จนสิ้นไหว และส่วนที่กระแทก
คือแผ่นหลัง ไม่ใช่ศีรษะ แต่กระนั้นเขาก็ปล่อยโฮลั่น

“เจ็บ เจ็บ ปวดหัวด้วย”

“อย่าทำแบบนั้น!” เคยเห็นเสื้อที่ขยับคอเหยื่อจนขาดสะบั้นและยัง
แลบลิ้นเลียเลือดปิดปากแผลให้เหยื่อใหม่ เธอกำลังเป็นเช่นนั้น กานมฉนิ
ถลาเข้าไปคว้ามือทั้งสองข้างของคนของตัวเองผลักไปสุดแรง ยับยั้งการ
ประทุษร้ายที่ศีรษะ “ยะ...อย่าร้อง ดิฉันขอโทษ...ไม่สิ”

เธอหยุดคำพูดตัวเองทันที ผิดแล้ว เธอพูดผิดแล้ว เวลานั้นเธอไม่ได้
อยู่ในฐานะพยาบาล แต่อยู่ในฐานะผู้บริหาร ผู้ที่ต้องทำให้ผู้ป่วยสงบลง ผู้
ที่ต้องยอมเป็นทุกอย่างที่ผู้ป่วยต้องการ แม้ว่าจะเป็นการที่หนักหน่วงเช่น
การเป็นมารดา และอยู่ในสภาวะอารมณ์ที่อยากจะฆ่าเขามากกว่าช่วยเหลือ
แต่เธอก็ต้องทำหน้าที่ผู้บริหารจนกว่าอาการสับสนของเขาจะกลับมาปกติ

“โม โม่ม่ขอโทษ”

โม่ม่แปลว่าแม่ เธอรู้มาจากการศึกษาภาษาท้องถิ่นของतालูลาก่อน
มาทำงานที่นี่ ถึงจะไม่สามารถสื่อสารเป็นประโยคยาวๆ ได้ แต่พอฟังออก
และสื่อสารถ้อยคำง่ายๆ ได้

“โม่ม่”

ไม่ใช่เสียงของเจ้าเด็กสี่ขวบ และไม่ใช่เสียงของปู่คา ผู้มาใหม่ถลาเข้ามาภายในกระโจมทันทีโดยไม่ฟังคำสั่งห้ามของผู้ติดตาม

เขาได้ยื่นไม้ผิตรีไซ้ใหม่

ผู้หญิงนิสัยไม่ดีคนนั้นบอกว่าตนเองคือมารดา เกลล่าเคียร์ได้ยื่นเสียงกรามตนเองที่ลั่นกรอด ไม่ใช่โกธร แต่เขากลับหัวเราะจนกรามลั่น

“จะ...เจ้าเป็นใคร”

เจ้าเด็กสี่ขวบเงิบเสียงลงและค่อยๆ เงยหน้าขึ้นมา ดวงตาแดงก่ำที่คลอแบ้ด้วยหยาดน้ำจ้องมองใบหน้าของผู้มาใหม่ด้วยความตกใจ เช่นเดียวกับหญิงสาวหนึ่งเดียวในที่นี้

“ถ้ายายนั่นคือโมโม ผมก็คงเป็นป๊าป๊า ป๊าป๊าที่แปลว่าพ่อ”